

Královna Bilgis

Helena Procházková

Věnováno paní Petře Jungmannové-Dlouhé

Královna Bilgis - hra o dvou jednáních.

Příběh ve zkratce zobrazuje soumrak vlády královny ze Sáby, která bojuje proti vládychtivé šlechtě i proti kněžím.

Celý děj se odehrává v královském paláci, královnině pracovně, v trůnním sále a v chrámu.

Osoby:

Královna: středního věku, moudrá, rozhodná, krásná žena

Afifa: živá mladá služka

Garmia: chůva, která vychovala královnu i jejího syna - starší žena

Bašar: mladý inteligentní sluha

Harun: velekněz Chrámu – starý přísný muž

Fazan: asi padesátiletý hodnostář – bezcharakterní šlechtic

Abán: mladý uprchlý otrok

Hafid: písař, asi 40 let, inteligentní důvěrník královny

Kuli - generál: asi 50 let, požívačný, hloupý hodnostář

Dabir: starší, inteligentní, charakterní strážce pokladu

El Amin: soudce – nevýrazný muž

Tamar: bílá blondatá princezna

Patrik: blondatý mladý průvodce Tamary

Ebna la – Hakim: syn královny

Další osoby: 2 kněžky, dva sluhové, katův pacholek

Jednání I.

Obraz 1.

Osoby: Hafid, královna

Na scéně je komnata paláce staroegyptského typu. Vpravo výhled do krajiny přistíněný lehkým závěsem, vlevo masivní stůl, na něm papyrus, nádobka s barvivem, v ní pisátko a olejová lampička. Za stolem židle. Vzadu rákosové lehátko s opěradlem a polštářky, a vpravo stolek se sedátkem pro písaře. Po straně palmy. Na polici svitky papíru, na lehátku kytara. Do pracovny vstoupí písař Hafid.

Hafid: Já jsem písař Hafid, (*ukloní se*) a jsem důvěrníkem sábské královny. To, co před sebou vidíte, není komůrka chudého mudrce nebo pouhého opisovače knih, ale pracovna bohaté, proslulé a pro některé lidi (*ukáže palcem směrem nahoru*) obávané královny... Ve volných chvílích, když má paní zrovna nevládne, tak spolu zapisujeme události jejího života.

Hafid vstane, vezme si z pohovky kytaru a sedátko posune doprostřed jeviště. Posadí se, zahraje a zazpívá píseň.

Písař vstane, odloží nástroj a dá na místo sedátko.

Hafid: Vždycky to tu nevypadalo tak ..., tak... skromně. Byly časy, kdy se tu všechno třpytilo zlatem a blýskaly se drahé kameny, ve vánku povívaly závěsy z nejjemnějších brokátů, na zlatém lehátku byly vzácné podušky a chodilo se po hedvábných kobercích. Aspoň se to tak vypráví... Já to nezažil, mně to pověděly služky.

Vstoupí královna, písař poklekne na jedno koleno a skloní hlavu.

Královna: Vstaň, milý Hafide, pustíme se do práce... Kde jsme to skončili?

Písař vstane a pohlédne do lejster na stole, královna se posadí na lehátko, písař za svůj stolek.

Hafid: Psali jsme o tvých rodičích, má paní a o tvém narození.

Královna: Budiž, tu lepší etapu života máme za sebou. Přesuneme se do mého sedmého roku.

Královna vstane a začne diktovat, po prvních slovech přejde dopředu jeviště a říká to divákům.

Královna: Piš... Když dosáhla princezna Bilgis sedmého roku svého života, byl její otec král Angabo nucen svolat korunní radu, která měla rozhodnout o následníkovi trůnu po smrti krále Angaba, zvaného Zlatník. Král si z celého srdce přál, aby se po jeho odchodu ke hvězdám stala svrchovanou královnou v sábském království jeho jediná dcera, princezna Bilgis. Když své rozhodnutí vyslovil na zasedání korunní rady, zůstali hodnostáři jako opaření. Nesouhlasili s královým návrhem a nejvýbojněji proti tomu vystupoval velekněz. Rádcové se úporně přeli a nakonec se rozešli bez pevného rozhodnutí. Problém chtěli vyřešit až na příští korunní radě, kam si také pozvali dívku Bilgis. Přinutili ji, aby přísahala při svém životě, že se nikdy neprovdá... Tečka. Máš zaznamenáno, Hafide?

Hafid: Ano, královno.

Královna: Hafide, byla to hanebnost, přinutit pod přísahou dítě, které nemá představu o životě, aby se vzdalo svého osudu... I když to určitě zdůvodnili nějakou ušlechtilou ideou, byla za tím jen hamižnost a vládychtivost... Dám ti jednu dobrou radu.

Hafid: Poslouchám, má paní.

Královna: Vyvaruj se slibů a zvláště přísah. Když něco slíbíš, určitě přijde pokušení, které tě bude nutit vyhnout se splnění slibu a věř, že pokušení umí být pekelně silné... Radím ti: když chceš něco vykonat, tak konej, ale nemluv o tom... Ušetříš si veliký zápas sám se sebou.

Hafid: Děkuji za dobrou radu, královno.

Královna: Když už jsem mluvila o pokušení, dokončíme tento příběh... Piš. Své přísahy začala dívka Bilgis hluboce litovat ve svém dospívání, když se zahleděla do očí asyrského prince Asádaronu. Bylo to pokušení nad její síly. Princ byl statečný, urostlý mladý muž s podmanivým pohledem, který dal mladičké Bilgis své srdce a ona jeho lásku opětovala. Nemilosrdní hodnostáři mladé lidi rozdělili a jejich lásku provždy zmařili... Oběma tím zasadili do srdce nezhojitelnou ránu... Zatím to je vše, Hafide, pokračovat budeme příště.

Pisář odloží pisátko, ukloní se a odejde. Královna se podívá na zapsaný text a odejde za ním.

****

Obraz 2.

Osoby: Garmia, Afifa, Bašar

Afifa (mladá služka) a Garmia (chůva-starší-nadřízená)
Místnost uklízí služka Afifa a dohlíží na ni chůva Garmia.

Garmia: Nikde nesmí zůstat smítko, Afifo, naplň vázy s květinami a u lehátka ať je vždycky mísa s ovocem. Také nezapomeň natřepat podušky. Královna Bilgis tu ráda píše své knihy, ale i odpočívá.

Afifa: Splním všechno, jak si přeješ, paní Garmio, paní Bilgis je i mojí Královnou. Vím, kolik má kolem sebe nepřátel... Buď si jistá, že já k nim nepatřím....

Afifa si sedne na lehátko

Afifa: Je laskavá i k otrokům, kteří jí slouží, za drobná provinění pokará, ale běda, kdyby ji někdo chtěl oklamat.

Garmia: V tom máš pravdu, ale nezapomeň, že jsi jen služka...

Afifa vstane

Garmia smířlivěji:

Královna nesnáší nespravedlnost a hlavně dohlíží, aby se neubližovalo starým opuštěným lidem...

(Přejede rukou po polici se svitky)

Afifo, tady je ještě prach z pouště.

Afifa: Hned to napravím, paní Garmio, jak zafouká vítr, tak je písek všude, i když je poušť vzdálená půl dne cesty.

(Utírá prach a pokračuje):

Víš, paní Garmio, co se mi na naší královně líbí nejvíc?

Garmia: To jsem zvědavá, Afifo.

Afifa: Že dovolí písaři Hafidovi, aby učil děti číst a psát. Třeba i děti otroků..., prostě všechny, které to chtějí...

Garmia: Zajímá ji dávná minulost a dovídá se o ní hlavně z prastarých knih. Zná cenu vzdělání. Studovala v Egyptě. Říká, že kdo porozumí minulosti, může pochopit i budoucnost. Proto chce, aby Sábové byli vzdělaní lidé. Aby Sába nebyla horší než Egypt.

(Afifa se opět posadí)

Afifa: Hafida obdivuju pro jeho trpělivost... Uhlídat houf rozpustilých děcek a ještě je něco naučit... Na to aby měl pořádnou rákosku.

Garmia: Afifo, přestaň myslet na hlouposti a pamatuj, že toto je pracovna naší královny. Od této chvíle ji máš na starosti.... Dbej na to, aby se tu cítila dobře a nedovol, aby sem někdo jiný připravoval datle, ovoce nebo květiny. Také ohlídej, aby jí v poduškách neukryli jedovatého hada.

(Afifa vyskočí a zpřehází podušky)

Afifa: Paní Garmio, poděsila jsi mne... To je to tak zlé? Myslela jsem, že povstání po jejím návratu z Jeruzaléma překonala.

Garmia: Tehdy ano, hodnostáři se báli krále Šalomouna, ale už mnoho let v nich doutná nenávisť jako požár, který se šíří po kořenech stromů... Je skrytý, ale připravený vzplanout.

Afifa: Jak může někdo tak nenávidět naši hodnou královnu?

(Vstoupí sluha Bašar)

Garmia: Co pohledáváš, Bašare, v komnatě královny?

Bašar: Mám za úkol doplnit lahvičku s indigem, vážená paní chůvo.

Bašar doplňuje inkoust a rovná na stole papyrasy

Garmia: Udělej, co máš udělat a nemedituj.

K Afifě

Garmia: Jak jsem řekla, Afifo, nezapomeň doplňovat ovoce a květiny a hlavně nebuď upovídaná.

Garmia odejde

Bašar: Proč ti paní Garmia vytýká upovídanost?

Afifa: Jen jsme si povídaly o naší královně.

Bašar: Pomlouvaly jste ji?

Afifa: Ne, to vůbec ne, právě naopak. Je spravedlivá.

Bašar: Nejen to, je stále krásná, i když už není nejmladší. Všimla sis, Afifo, že v jejích vlasech se i za bílého dne odrážejí večerní červánky...? Ani chrámové krasavice se s ní nemůžou rovnat.

Afifa: Je jiná nežli sábské ženy..., ale pokud jde o ty vlasy, tak ty jí barví služky henou.

Bašar: Co ty všechno nevíš, Afifko....Je jako bohyně a přitom se za bohyni nevydává, jako to dělali egyptští faraoni....Ale ty taky nejsi k zahození, Afifko, i tvé vlasy jsou krásné, i když připomínají spíše havrana.

Afifa jej plácne utěrkou, uteče a Bašar také odejde

****

Obraz 3.

Osoby: **Harun**- velekněz, **Fazan**- šlechtic-hodnostář

Přicházejí každý z jiné strany. Fazan se hluboce ukloní a Harun mírným skloněním hlavy vezme na vědomí Fazanovu úklonu.

Fazan: Zdravím tě, veleknězi Harune, a přeji ti, aby ti bohové požehnali tento krásný den.

Znovu se ukloní, tentokrát mírně, na znamení úcty

Harun: I já ti žehnám od našich pradávných bohů, šlechtici Fazane. Jaká státní záležitost tě přivádí do předpokoje trůnního sálu?

Fazan: Ne přímo státní, budu jen žádat potrestání otroka. Je královna na svém trůnu?

Harun se zasměje

Harun: Zatím ano, ale v trůnním sále jsou v tuto chvíli nanejvýš myši. Překvapuješ mne, šlechtici. Ty nevíš, že v poslední době je potrestání otroka prvořadou státní záležitostí?

Fazan rozhořčeně:

Je to skandál nad skandály. Kdo to kdy slyšel, že nemůžu o svém otrokovi rozhodnout sám... Snad to nedojde tak daleko, že otroci budou rozhodovat o nás... Netuším, co by mne stihlo, kdybych ho předhodil lvům.

Harun: Ani já to netuším, Fazane, ale vím, že by se ti nestalo nic, kdyby našemu království vládl muž, který by řádně uctíval naše bohy a řídil se radami služebníků chrámu.

Fazan: V tom máš pravdu, veleknězi Harune, ale co se dá dělat, když král Zlatník měl jen jedinou dceru a ustanovil ji dědičkou trůnu?

Harun: Za krále Angaba byly blahé časy. Ten ctil naše bohy a nechal vybudovat Bahram Bilgis – Chrám Měsíčního božstva. Co je král mrtev, tak od královny nepřicházejí žádné dary pro chrám. Ani zlatá soška nebo miska na pálení kadidla, prostě nic.... Královna si dělá, co chce sama, ne to, co jí bylo ustanoveno nejvyšší radou... Porušila všechna pravidla, která jí byla stanovena.

Fazan: Myslíš doživotní panenství a poslušnost našim bohům, zvláště slunečnímu božstvu?

Harun: Přesně to, šlechtici Fazane. Když chtěla být královnou, měla zůstat pannou... Mohla se stát kněžkou v chrámu ...a ona si místo toho přivezla z Jeruzaléma toho..., toho nečistého potomka Ebna la – Hakima.

Fazan: Máš pravdu, vzácný kněže..., zlostudila tím naši zemi..., i když já to vidím trochu jinak... Ten fracek Ebna la Hakim by mi tolik nevadil, kdyby nás královna Bilgis nepřipravila o pořádně dlouhou karavanu našeho nejlepšího zlata a drahých kamenů....

Harun: A co jsme za to získali...? Syna moudrosti, jak Ebnovi la – Hakimovi říkají... A navíc nám sem ten izraelský prostopášník importoval toho jejich boha...!!! Zdůrazňuji jediného boha...!!! Jak to tam musí vypadat, když jim stačí jen jeden bůh?

Fazan *pokračuje:*

a mnoho jiných věcí, které přivezla jako dar tomu náfukovi Šalomounovi... Pěkně nás oškubala...Království je jako vypelichaná volavka.... Taková hanebnost!!!

Harun: Pravdu díš, Fazane..., však Bilgis za to zaplatila ztrátou důvěry národa Sábů a dali jí to najevo povstáním.

Fazan: Dobře jsme se o to postarali... Stalo se tak po právu..., řekl bych, že má to, co si zasloužila..., i když jsem tenkrát nečekal, že je možné tak snadno zmanipulovat davy...Je to lůza.

Harun: Nenapadlo tě nikdy, Fazane, že Šalomoun bude chtít prostřednictvím Ebna la –Hakima ovládnout naše ještě stále bohaté..., i když rozhazovačnou královnou oškubané království...? Co když z nás udělá provincii ?

Fazan: Mnohokrát..., mnohokrát mne to napadlo...Vždyť kvůli tomu ani nespím.

Harun: A Mahram Bilgis, náš Chrám měsíčního božstva, který je chloubou a srdcem naší země..., by najednou měl obývat nějaký cizí bůh, nějaký Hospodin?

Fazan: Nepředstavitelné!!!

Harun: Tak s tím něco udělej, **šlechtici** Fazane, chceš přece vládnout.

Fazan: Snadno se řekne něco udělej. Ale co? Mám si vzít Bilgis za ženu?

Harun: Je na tobě, k čemu máš odvahu.

Harun odejde

Fazan: Jak to myslel? K čemu mám mít odvahu...?

Odejde

****

4. obraz

Osoby: Afifa, Garmia

Trůnní sál. Uprostřed trůn, po stranách židle s vysokými opěradly. V rohu sedátko pro písaře, uklízí Afifa a dohlíží Garmia.

Garmia: Afifo, slyšela jsi to také?

Afifa vyhlédne ze dveří a rozhlédne se na obě strany

Afifa: Slyšela, paní Garmio. To bych musela být hluchá, kdybych neslyšela ty dva zlotřilce.

Garmia: No tak, Afifo, jsou to vysocí hodnostáři, o těch nemůžeš tak mluvit.

Afifa: Ano, paní, budu opatrnější v tom, co říkám, ale vypadalo to, jako kdyby se chystali na spiknutí. Co mají proti královně?

Garmia: Neměli rádi už její matku Lilienu.

Afifa: Proč ji neměli rádi?

Garmia se posadí na sedátko

Garmia: Byla jiná... Byla jako z jiného světa. Nikdo nedokázal odolat kouzlu jejích gazelích očí. Neodolal ani mladý zlatník Angabo, otec naší královně Bilgis. To ona ho vyvedla z pouštních skalisek, když zabloudil na lovu gazely a ukázala mu sábské údolí plné zeleně a stromů... To ona dosadila zlatníka Angaba na trůn.

Afifa: Jak to mohla dokázat?

Garmia: Dříve tu byla jenom poušť a to zelené údolí, které Angabo spatřil, byl jen obraz..., jen fata morgana. Ona mu poradila, aby postavil přehradu.

Afifa: Proto se stal králem?

Garmia: Tak... Byl velice bohatý a mohl se pustit do stavby přehrad, jak mu Lilien poradila.

Afifa: Proč ji neměli rádi?

Garmia: Ty s těma otázkama nepřestaneš?

Afifa: Odpusť, paní Garmio, ráda bych ten příběh poznala.

Garmia: Nenáviděli ji, protože byla příliš moudrá. Všechno věděla, každému viděla do ledví. Ani nemusela nikomu nic vytýkat, každý viděl v jejích očích, co si o něm myslí.

Afifa: Byla Lilien bohyně?

Garmia: To nevím, děvče, ale vím, že svému milému zlatníkovi ukázala místo, kde by měla stát přehrada. Řekla mu: „Když ji postavíš na tomto místě, bude tu zadržovat vodu po celá tisíciletí.“

Afifa: Toto že řekla?

Garmia: Ano. Tak to vím od krále Angaba, kterého nazývají Zlatník, protože se vyučil zlatnickému řemeslu. Vychovávala jsem mu maličkou Bilgis, když osiřela. On Lilienu nade vše miloval.

Afifa: Osiřela? Co se stalo s paní Lilienu?

Garmia: To nikdo neví. Když se jí narodila naše paní Bilgis, vložila mi děvčátko do rukou s příkazem, abych ji opatrovala jako nejvzácnější poklad... Pak zmizela a nikdo neví, kam se poděla.

Afifa: To je všechno?

Garmia: Tak, všechno.

Afifa: Nic víc ti neřekla?

Garmia: Mně ne, ale tu maličkou zlíbala a věštila jí, že bude mít v srdci dost lásky pro celé království..., že bude prorokyní..., ale štěstí že se jí bude vyhýbat. Na krček jí pověsila medailonek z kamene, který září všemi barvami....

Afifa: Všimla jsem si ho. Je to jediný šperk, který pořád nosí.

Garmia vstane

Garmia: To jediné ji spojuje s její matkou... a matka vždycky chrání své dítě.

Afifa: I po smrti?

Garmia: Myslím, že i po smrti..., ale nevíme, jestli Lilien nežije.

Afifa: A co král? Co tomu říkal?

Garmia: Nejdřív si zoufal bolestí, myslela jsem, že mu pukne srdce, ale pak už byl jen smutný a nikdy už si k sobě nevzal žádnou ženu. Miloval dcerušku Bilgis a ustanovil, že po jeho smrti bude královnou.

Afifa: Hezké vyprávění, ale smutné.

Garmia: Ano, je to příběh veliké lásky a bolesti.... Lásky a bolesti jsou si vždycky blízké.

Afifa: Asi je to tak. Ani naše královna nemá štěstí v lásce.

Garmia: Afifo, už nemedituj a dbej, ať tu není žádný prach, žádný písek z pouště. Za chvíli tu začne soud otrokem Abánem.

Garmia odejde a po chvíli i Afifa

****

5. obraz

Trůnní sál – po straně jeviště stráž s oštěpem v ruce. Vzadu na stupínku velkolepý trůn. Vedle něj otrok s velkým vějířem, část prostoru je oddělená závěsem.

Osoby: *otrok s vějířem, strážný, obžalovaný otrok Abán, Fazan, písař Hafid, 2 katovi pacholci, královna Bilgis.*

Přichází královna, za ní Fazan a písař. Stráž i otrok u trůnu padnou na kolena. Královna usedne na trůn a všichni se postaví. Otrok pomalu ovívá královnu.

Královna: Nuže, ctihodný Fazane, pověz svoji stížnost.

Fazan předstoupí před trůn a poklekne. Královna mu pokyne, aby vstal on tak učiní)

Fazan překvapen:

Má paní a královno, stalo se něco soudci El Aminovi?

Královna: Je v pořádku... Kam směřuje tvá otázka?

Fazan: Myslel jsem, že proces povede on.

Královna: Tak to vidíš..., dnes budu soudit já.

Na Fazanovi je vidět zklamání, královna ho zálibně pozoruje

Královna: Jsi žalobce, tak přednes svou stížnost.

Fazan: Mám nezdárného otroka, který chtěl uprchnout do pouště. Byl však chycen a já ho chci potrestat.

Královna: To je vše, královský hodnostáři?

Fazan: Tak jest, královno.

Fazan se ukloní a odstoupí poněkud stranou

Královna: Přiveďte obžalovaného otroka.

Katovi pacholci přivlečou zprava spoutaného otroka a hodí ho na zem.

Sami pokleknou a hluboce se pokloní.

Královna: Jak se jmenuješ, obžalovaný otroku?

Abán: Otec mi dal jméno Abán.

Královna: Vstaň Abáne. Tvé jméno je starobylé a dobré. Víš, z čeho jsi obžalován?

Abán vstane:

Ano, královno, jsem obžalován, že jsem uprchl svému pánu, ctihodnému Fazanovi do pouště.

Královna: A je to pravda, Abáne, opravdu jsi uprchl?

Abán skloní hlavu

Královna: Proč jsi to učinil?

Abán poklekne

Abán: Jsem jen nehodný otrok.

Královna: Možná. I tak pověz, co tě vyhnalo do pouště.

Abán: *mlčí*

Královna: No tak, Abáne, chci slyšet tvou pravdu.

Abán: *mlčí.*

Královna (znepokojeně):

Poví mi někdo, proč obžalovaný otrok neodpovídá na mou otázku?

Písař Hafid předstoupí před královnu a padne na kolena, ona mu pokyne, aby vstal.

Hafid: Má královno, otrok Abán si myslí, že bude popraven, ale bojí se, aby nebyl přivázán pro drzost na okraji pouště ke stromu, kde by se o něj postarali mravenci a různá havěť.

Královna: Toto se dělá s uprchlými otroky...? A proto nemluví?

Hafid : Ano, má paní.

Královna vzrušeně vstane a všichni padnou na kolena. Když to vidí, vrátí se na trůn, všichni se postaví

Královna: Otroku Abáne, nařizuji ti, abys mi pod nejvyšším trestem pověděl celou pravdu o tom, proč jsi chtěl utéct.

Abán vstane:

Královno, měl jsem manželku a synka. Kupci otroků mi je odvezli. Chtěl jsem je najít.

Královna: Byli to snad lupiči lidí?

Abán: Nikoli paní, řádně zaplatili.

Královna se otočí na Fazana.

Fazan: Byl to výhodný obchod, královno. .. Žádný zákon nám nezakazuje prodávat a kupovat otroky. Ostatně, já jsem za ně okamžitě dostal pár bílých otroků, kteří měli pětinasobnou cenu.

Královna: Zákon nezakazuje, královský hodnostáři, to je pravda, i když se mi takový zákon nelíbí... Ale to, co si nosíme v srdci...,to nám zakazuje dělat špatné věci ... a to je důležité. Říkáme tomu svědomí a svědomí nám přikazuje, jak máme jednat...Je patrné, že účinnější, nežli záznam v srdci, by byl zákon vytesaný do kamene.

Fazan: Nerozumím, vzácná královno.

Královna: Vím, že nerozumíš, protože příkaz konat dobro v tvém srdci úplně vybledl. Také si myslím, že otrok Abán mi porozuměl a ví, že to, co jsem právě řekla, platí i pro něj. Je to tak, Abáne?

Abán: Je, paní, vím, že nesmím udělat nic, čím bych někomu ublížil.

Královna: Abáne, kdybys nebyl otrokem ctihodného šlechtice Fazana, měl bys být učitelem etiky. Poklekněte.

Všichni pokleknou.

Královna: Ve sporu hodnostář Fazan a otrok Abán rozhoduji takto: My, obyvatelé Sáby máme v úctě rodinu a také povinnost chránit ji. Proto otrok

Abán budiž propuštěn, aby mohl najít svou ztracenou rodinu. Propuštění je podmíněno tím, že bude hledat svou rodinu. Teprve pak nad ním bude vynesena rozsudek.

Fazan pro sebe:
Jen jestli se vrátí.

Královna: Otroku Abáne, pověz, co uděláš, až najdeš svou rodinu.

Abán: Při životě své ženy a svého syna přísahám, že se vrátím.

Padne na kolena a skloní hlavu k zemi

Královna se otočí k písaři:
Bude mu vydán propouštěcí list.

Písař Hafid se ukloní

Královna pokračuje:
Otrok Abán nebude nikým pronásledován, a to pod nejvyšším trestem. Soud je skončen, můžete odejít.

Fazan projeví nespokojenost, královna si toho všimne

Královna: Hodnostáři Fazane, zůstaň.

Všichni odejdou a Fazan poklekne

Královna: Fazane, vstaň. Jsi snad nespokojen?

Fazan podlézavě: Ó nikoli, má paní.

Královna: To je dobře. Abán bude souzen, až najde svou rodinu.

Fazan naléhavě:
Královno, paní mého srdce, pamatuješ, hrávali jsme si spolu, když jsme byli dětmi. Byla jsi má Bilgis a já jsem nepřestal doufat, že budeš mou nejmilejší ženou.

Královna k němu přistoupí. Zahledí se mu do očí

Královna ironicky: Tys nepřestal doufat?

Fazan zmateně: Ovšem.... Tedy do doby, než ses vrátila z Jeruzaléma.

Královna: A co teď? Doufáš ještě?

Fazan: Teď by to byl poněkud problém..., ale snad by ses mohla stát mou ženou, kdybys předtím všechny královské pravomoci i královský poklad převedla na mne.

Královna: Tak tedy pravomoci a poklad... předpokládám, že bys to chtěl písemně, listinou s pečeti.

Fazan: Přesně tak... Jsi důvtipná, Bilgis.

Královně ztvrdne pohled i hlas

Královna: Zato tobě chybí důvtip. Kroutíš se jako had, kterému utekla kořist..., chudáčku....Zajímají mne ti dva bílí otroci.

Fazan: Běžní otroci.

Královna: Bílá princezna a její průvodce běžní otroci? Na kolik si je ceníš?

Fazan: Jejich cena je nedostižná.

Královna: Zkus ji pojmenovat, Fazane.

Fazan: Jejich váha ve zlatě.

Královna: Nejsi levný, ale máš ho mít. Pošli mi je netknuté a pošli mi je hned do mé pracovny.

Královna se otočí, na Fazana ani nepohlédne a odejde.. Fazan zůstane jako opařený, obrátí se na strážce u dveří.

Fazan: Přiveď mi prvního otroka, kterého potkáš a přines mi bič.

Strážce odejde a vrátí se s otrokem. Bič podá Fazanovi)

Fazan k otrokovi: Komu patříš?

Otrok: Pracuji v královské kuchyni.

Fazan: Klekni si.

Otrok poslechne a Fazan ho sešvihá do bezvědomí, pak vrátí bič strážnému

Fazan: Uklid' to a nikomu ani slovo, jinak dopadneš hůř.

Harun: Řekla kamenné desky...? Nezmýlil ses?

Fazan: Řekla: zákon vytesaný do kamene.

Harun: Tak to je vážné, příteli Fazane, to je velmi vážné. Chce nám naočkovat toho židovského boha.

****

6. obraz

Osoby: Afifa, Garmia, Bašar, královna

Služka Afifa a Garmia hodnotí soud nad otrokem. Opět uklízejí v královnině pracovně.

Garmia: Nějak to tu páchne, Afifo. Jako kdyby tu řádil zlý démon.

Afifa: Paní, byl tu jen hodnostář Fazan, jinak o nikom nevím. Když odešel, tak jsem vykouřila pokoj kadidlem.

Garmia: Už tomu rozumím. Podívala ses dobře, jestli tu nezapomněl nějakého hada?

Afifa: Všechno jsem prohlédla, paní Garmio.

Garmia: Jsem spokojená, Afifo, teď si však musíme pospíšet, aby byla komnata připravená.

Afifa upravuje květiny do vázy

Afifa: Paní Garmio, ráda bych ke květinám od zahradníka přidala ještě Květiny od propuštěného otroka Abána... Chce tímto způsobem naší paní poděkovat..., že soudila spravedlivě.

Garmia: Kde je vzal?

Afifa: Nejsou kradené v palácových zahradách, natrhal je ve skalách v poušti. Jsou vzácné a pro něj to bylo nebezpečné.

Garmia: Uprav je do vázy tak, aby si jich naše paní Bilgis všimla. Případá mi, že tu máš dneska více květin, nežli jindy. Vázy nebudou stačit, přines ještě nějaké.

Afifa odběhne a vstoupí sluha Bašar s podnosem papírů a inkoustem..

Garmia: Co potřebuješ, Bašare?

Bašar: Paní Garmio, opět jdu doplnit papyrasy a indigo..., Něco se však stalo.

Garmia mu pokyne a Bašar dá věci na stůl. Přidá vázičku s drobnými květy a vše si zálibně prohlédne. Garmia se na něj s úsměvem dívá.

Garmia: Pověz, co víš.

Bašar: Viděl jsem strážného, jak táhl ze soudní síně polomrtvého otroka. Řekl mi, že toho chudáka napadl lev.

Garmia: Myslíš, že to byl lev?

Bašar: Nemyslím... Můj osud je v rukou strážného.

Garmia: Neboj se, ale s nikým o tom nemluv, ani s Afifou.

Přichází Afifa a nese další květiny a vázy.

Afifa: Ať naše paní vidí, že je královnou všech Sábů.

Garmia: Dokonči práci, Afifo, Bašar ti pomůže, já musím odejít.

Garmia odejde

Afifa: Víš, proč paní Garmia odešla, Bašare?

Bašar: To nevím.

Afifa: Chtěla nám ukázat, že nám věří. Ona ví, že ani jeden z otroků ani žádný sluha naší paní Bilgis neublíží... A taky...

Bašar: Co taky?

Afifa stydlivě: Možná nám chtěla umožnit, abychom si popovídali.

Bašar přistoupí k Afifě a obejmě ji a políbí:

Bašar: Myslíš takhle?

Afifa vysmekne se: Paní Garmia myslela popovídat si o tom, jak si vážíme své královny.

Afifa upravuje květiny.

Bašar: No tak, Afifko, úcta ke královně je něco jiného, nežli to, co cítím k tobě.

Afifa: Jen aby! Známe své sábské.

Vstoupí královna, Bašar i Afifa padnou na kolena, hluboce skloní hlavu. Královna se rozhlédne po místnosti a je spokojená.

Královna: Tak mnoho květin. Ty mi poslal zahradník?

Afifa zvedne hlavu.

Afifa: Také.

Královna: Také? Kdo ještě? (*pohlédne na klečící otroky a vyzve je:)* Vstaňte.

Afifa i Bašar váhají, královna je povzbudí gestem a zopakuje otázku.

Královna: Kdo ještě mi poslal tolik krásných květin?

Bašar: Otroci, paní. Tyto bílé jsou od Abána... chtěl jimi poděkovat. Natrhal je na nebezpečných místech ve skalách... A ostatní...

Afifa: Každý chtěl dát aspoň květinu.

Královna: Dokonce i na stole mám kytičku.

Bašar: Teď už ji budete mít vždycky (*ukloní se*).

Královna dojatě: Tedy otroci a sluhové... Mám velikou radost. Vyříd'te všem mé poděkování.

****

7. obraz

Osoby: královna, princezna Tamar, její průvodce Patrik, písař Hafid.

Sluhové se ukloní a odejdou, královna se zabývá květinami.

*Vstoupí dva bílí otroci, **Tamar** a **Patrik**. Zůstanou stát.*

Královna se otočí a pokyne, aby vstoupili. Sedne si za stůl.

*U dveří zůstane stát písař **Hafid**.*

Královna: Je vidět, že jste hosty v mé zemi.

Oba se na sebe rozpačitě podívají.

Královna: Nepoklekli jste před královnou.

Oba to rychle napraví.

Patrik: Odpusťte paní, nevěděli jsme, že jste královna, jsme jen otroci.

Královna se usměje:

Královna: Vstaňte, děti, a přistupte blíž....

Stane se.

Královna: Jak jste mladí a krásní... Povězte mi své jméno.

Patrik: Já jsem Patrik a doprovázím princeznu Tamar.

Tamar na něj zděšeně pohlédne.

Patrik: Odpusť, že jsem prozradil, kdo jsi. Královna ti neublíží.

Královna: Jak víš, že neublížím?

Patrik: Říká se o vás, že jste moudrá... A máte dobré oči... a...

Královna: Co ještě?

Patrik: Královny si nevšímají otroků..., nezajímají je a vy se o nás zajímáte.

Královna: Povězte mi něco o sobě.

Tamar: Pocházíme z daleké země na severu. Naše domovina je jiná, nežli sábská země. Je tam mnoho jezer a lesů..., hlavně lesy. Také pastviny, kde se pasou stáda skotu a ovcí. Proto se naše země jmenuje Skotsko.

Královna: Evropa...Chladná, tajemná a zasmušilá země na severu, která ponese jméno bohyně.... Povědej mi o své zemi, princezno.

Tamar: Mýlíš se, královno. Má země není jen chladná a zasmušilá... Na jaře je plná květů a ozývá se zpěvem nesčetných ptáků... Probouzí se příroda, rodí se mláďata a lidé otvírají okna i dveře svých chatrčí, aby tam mohlo vstoupit jaro a s ním všechna radost.

Královna: Krásně mluvíš o své domovině, princezno Tamar. Pokračuj.

Tamar: V létě je zelená ve všech možných odstínech této barvy... Kam jen pohlédneš, všechno je zelené...

Královna: Příroda ve tvé zemi mění podobu několikrát do roka..., je jistě překrásná.

Patrik: Já mám nejraději podzim. Ten přichází s devátým úplňkem po slunovratu. Tehdy listnaté stromy zezlátnou v těch nejkrásnějších zlatých barvách...Mnoho ptáků odlétá na jih a lidé si připravují zásoby na zimu. Tehdy se začínají ozývat teskné písně.

Královna: Zazpívejte mi nějakou vaši píseň.

Patrik vezme kytaru z pohovky a s Tamarou zazpívají.

Královna: V melodii vaší písně se ozývá vaše země. Krásná a teskná.

Patrik odloží kytaru.

Tamar: Pak přijde zima, radostné písně ztichnou a všechno spí pod bílou sněhovou peřinou. Labutě i divoké husy odlétly na jih a sníh jiskří, jako kdyby byla celá země posypaná démanty. Toto je období, kdy se lidé i zvířata bojí zimy, ale příroda je i ve své neúprosnosti nádherná.

Královna: Půvabné vyprávění o krásné zemi. Tvá země, princezno, je v naší době stranou hlavního dějinného proudu, ale i ona bude slavná a mocná. Dokonce tak slavná, že o takové slávě se současným největším panovníkům ani nezdá... Bude mít své dlouhé a významné období slávy a moci.

Tamar: Děkuji, královno, děkuji za nadějnou předpověď pro mou zemi....
Po pravdě, nevím, jestli bych si přála žít v té době, o níž mluvíš.... Umíme být s Patrikem šťastni i ve skromných poměrech.

Královna: Stýská se vám?

Oba příkývnou: Stýská, paní.

Královna: Buďte trpěliví, pomoc pro vás se najde...Hafide!

zavolá písaře, ten vstoupí a ukloní se.

Královna: Tito lidé jsou pod mou ochranou. Všude to rozhlaš.

Hafid: Stane se, královno.

Královna: Pro jistotu jim přiděl stráž, ať je ochrání před nějakým zlomyslníkem.... Musíme najít způsob, jak jim umožnit návrat do jejich domoviny.

Písař skloní hlavu na znamení, že pochopil, Patrik s Tamar s úklonou odejdou.

Královna: Jak jsou krásní a nevinní... Nemohla jsem jim říct, že Evropa v daleké budoucnosti ovládne žlutou i černou rasu... Přinese jí to majetek, ale ne lásku. Běda Evropě, jestli se žlutí s černými spojí.

Hafid: Mám tato slova zaznamenat, má paní?

Královna: Zaznamenej, Hafide, později ti k tomu povím ještě víc.

Písař poklekne.

Hafid: Vzácná královno, skláním se před tvou šlechetností.

Královna vstane od stolu a pokyne Hafidovi.

Královna: Vstaň, Hafide, není mi milé, když klečíš.

Hafid vstane.

Královna: Nebyla jsem vždycky taková, jakou mne znáš...

Hafid: Mám zaznamenávat?

Královna přikývne a Hafid si sedne ke svému stolku.

Královna: Piš. Po smrti krále Angaba přišla korunovace královny a na útlá ramena mladičké Bilgis spadlo přetěžké břemeno vlády. Okamžitě se vyrojili rádci, kteří nechtěli, radit, ale vládnout.

Teď, Hafide, nezapisuj.... Byla jsem v té době jako bez života. Ztrápená ze smrti otce i ztracené lásky, jsem nenáviděla muže, kteří zavinili mé trápení a po korunovaci mi podlézali... Bylo nutné s nimi zatočit.

Piš. K tomu, aby si Bilgis upevnila pozici královny, sebrala všechny své síly, všechno odhodlání a pustila se do práce. Nepoctivé úředníky vyměnila za poctivé a zkosnatělé za ty, kteří viděli perspektivu rozvoje království. Podporovala těžbu zlata a vykupovala perly od potápěčů v Rudém moři.

Odlož pisátko, Hafide... Tehdy jsem se úplně změnila... Bohatství a tím i vzrůstající moc mne natolik omámily, že jsem zatoužila i po slávě....Chtěla jsem se zapsat do dějin jako mocná královna, před kterou se skloní nejen vládce Egypta, ale i král Šalomoun.... Hafide, má pýcha tehdy dosahovala až ke hvězdám. To jsem ještě netušila, že v patách pýchy jde pád.... Začala jsem válčit a byla jsem nemilosrdná. Nezajímali mne mrtví na bojišti, ani vypálené vesnice, brutálně znásilněné ženy, ani staří lidé, kteří uhořeli ve svých chýších.

Hafide, chop se pisátka. Království rychle bohatlo a královna si válkami se sousedními státy zjednávala respekt... Vzestup Sábské říše trval bez přerušení celých dvanáct let.

To je vše, Hafide, dnes budeme končit.

Královna odejde a Hafid vezme do ruky kytaru a začne si drnkat. Drnkání doprovází slovy.

Hafid: Sloužím královně Bilgis už deset let, od jejího návratu z Jeruzaléma a považuji ji za nejmoudřejší ženu, se kterou jsem se kdy setkal. Je vůbec možné, že podlehla vábníčkám bohatství, moci a slávy? Že jim propadla...?

Hafid zazpívá píseň podle vlastního výběru.

8. Obraz

Zasedání královské rady.

Osoby: šlechtic Fazan, generál-kuli, soudce El Amin, správce pokladu Dabir, velekněz Harun, královna Bilgis, obřadník, písař .

Trůnní sál. Uprostřed trůn, po obou stranách jeviště po dvou židlích s vysokými opěradly. V blízkosti trůnu křeslo pro velekněze.

Přicházejí: Fazan, generál (kuli), soudce El Amin a správce pokladu Dabir Chvilí mezi sebou rozprávějí.

Když přijde velekněz Harun, všichni povstanou. On jim pokyne a všichni se posadí. On ve stoje všechny osloví.

Harun: Ctihodná trůnní rado, předpokládám, že jsme jednotni... Že si stojíme za tím, co v této zemi platilo vždycky... Hlavně musíme pevně stát za našimi bohy, za obřady i obětmi.

El Amin: Veleknězi Harune, máš na mysli zákony, které platily až do doby krále Zlatníka?

Harun: Přesně to, bdělý strážce mravů El Amine. Měl bys hájit mravy, jaké tu platily odjakživa.

Kuli: Za armádu předpokládám, že si uvědomujete náš význam při obraně naší matičky Sáby... *(vstane)* Rozsekáme každého, kdo by chtěl sáhnout na naše království *(posadí se)*.

Fazan: To myslíš i vnitřního nepřítele, vážený kuli?

Kuli: Co to má znamenat *vnitřního nepřítele*...? Prostě každého.

Fazan: Třeba i toho, který by tu žil s náma ...?... Tady v paláci?

Kuli: Nechápu o čem mluvíš, Fazane.

Fazan: Možná je dobře, že nechápeš.

Dabir: Nevím, jaké se tu kují pikle a ani mne to nijak nezajímá, ale za státní pokladnu vám říkám, že budu sedět na bedně s penězi jak přišitý a nikdo nedostane ani o... *(luskne prsty)* tolik víc, než jeho rezortu náleží.

Fazan: Zahrnuješ do svého seznamu i královnu, vážený strážce státních peněz?

Dabir: Nerozumím tvé otázce, šlechtici Fazane, ale to, co jsem řekl, platí i pro šlechtice.

Strážný odtáhne otroka, přijde Harun

Harun: Tak co, příteli Fazane, jak dopadl soud...?

Fazan: Ani se neptej, veleknězi, jsem tak rozčilenej, že bych nejraději umlátíl každého, kdo mi vstoupí do cesty.

Harun: Co se stalo?

Fazan: Ta děvka..., ta Šalomounova konkubína ze mě udělala velblouda..., vodního bůvola... Podívej se, jestli mi nenarostly rohy. (*ukáže*)

Harun: Hodnostáři Fazane, takhle rozčileného jsem tě ještě nikdy neviděl. Uklidni se a pověz, co se stalo.

Fazan: Nejen, že ten otrok soud vyhrál, ale ta důra mi ještě kázala o morálce..., o nějakých kamenných deskách.

Fazan: Do seznamu těch, pro něž je tvoje bedna s penězi nedostupná, jestli zařazuješ i královnu, velevážený Dabire.

Dabir: Jak jsem řekl, ctihodný Fazane, platí to i pro šlechtice.

Harun: Tak dost škádlení, přátelé. Než přijde královna, měli bychom zvážít, co po nás bude chtít a jak se k jejím požadavkům postavíme.

Fazan: Ty víš, veleknězi, o čem bude chtít královna jednat?

Harun: Předpokládám, že bude chtít prosadit nové zákony..., v tom musíme trvat na tradici... Také budeme připravovat slavnost spojenou s ukončením hráze. I zde se držíme tradice.

U dveří stojí obřadník.

Obřadník: Přichází vznešená Jižní hvězda, královna Bilgis.

*Všichni padnou na kolena a skloní hlavy (kromě Haruna, ten jen skloní hlavu). Přijde **královna**, za ní **písař**. Královna se posadí na trůn, písař stojí nenápadně stranou. Všichni se na pokyn královny posadí.*

Královna: Ctihodní rádci, všichni víte, že rozvážní stavitelé a nesčetní kameníci dokončili hráz, která byla započata už za vlády mého otce krále Zlatníka... Toto veliké dílo spolu se zavodňovací soustavou proměnilo naše malé, ale významné sábské království v překrásnou zahradu. Sluší se, aby jim poděkoval celý národ. Proto připravíme velikou slavnost. Máte nějaké návrhy, jak by mohla oslava probíhat?

Kuli generál povstane: Za armádu, která chrání bezpečnost naší matičky Sáby, bych rád řekl: uspořádám takovou přehlídku armády, že budou všichni ču..., ech, jak bych to řekl...,

El Amin: Chtěl jsi říci, že budou překvapeni, vážený kuli?

Kuli: Tak, přesně to jsem chtěl povědět... A k tomu budu potřebovat parádní uniformy a šavle, dýky a taky pořádný praky...(vstane) Rád bych předvedl skutečný boj dvou setnin vojáků...

Královna: Předpokládám, že nemáš na mysli skutečný boj, ale jen hru.

Kuli: Samozřejmě, že krev poteče... Budou ranění i mrtví.

Královna: Vážně, kuli?

Kuli: Bude to podívaná, na kterou se bude vzpomínat roky..., co roky. Desetiletí, ne – li století.

El Amin: Když dovolíš nejtihodnější královno, (*úklona*), stavitel a někteří předáci by mohli být ověnčeni, aby se jim dostalo veřejného uznání za jejich práci.

Královna: Tvůj návrh, vážený soudce El Amine, se mi líbí.

El Amin: Také mne napadlo, že by bylo spravedlivé, kdyby každý, kdo na stavbě pracoval, byl odměněn zlatou pamětní mincí, která by se lišila od běžných zlatáků.

Královna: Co na to správce pokladu?

Dabir: Musí se to promyslet, mám však také svůj návrh.

Královna: Přednes jej, rádi si ho poslechneme.

Dabir: Otrokům by se mohl nalévat zkvašený mošt a podávat masitá krmě...

Královna: Svědčí o tvé ušlechtilosti, to že myslíš na otroky.

Dabir: Také by se mohly pozvat karavany se zbožím. Když uvidí naši velkolepou hráz, jezero a všechnu tu zeleň po dlouhé cestě pouští, budou ohromeni a hlavně přinesou zlaté a stříbrné mince (*zasměje se*).

Královna: Správce pokladu je štědrý a nápaditý. Oceňuji to.... Písaři, máš všechno zaznamenáno?

Písař: *s úklonou přikývne.*

Královna se obrátí na Haruna: Dosud jsme neslyšeli, čím přispějí ke slavnosti naši kněží.

Harun: Výjimečně bychom mohli otevřít pro hosty Mahram Bilgis Chrám Měsíčního božstva.

Královna: Ctihodný Harune, vítám ochotu kněží otevřít Mahram Bilgis a dovolit hostům i obyvatelům sábského království, aby se pokochali krásou Chrámu, jenž je naším národním pokladem.

Harun: Ty jsi byla, vzácná královno, ve slavném jeruzalémském chrámu. Pověz, je ten náš krásou, velikostí i bohatstvím srovnatelný s tím židovským?

Královna: Je pravda, že když jsem byla v Jeruzalémě, udivovalo mne bohatství paláce i chrámu... Dnes už však nevzpomínám na tyto věci... Židé mají něco daleko cennějšího.

Harun: Mé uši jsou netrpělivé, vzácná královno.

Královna: Budiž, pro klid tvých uší, drahý veleknězi Harune. Izraelité jsou bohatí, mají proslulého panovníka..., ale v mých očích to mnoho neznamená. Dnes jsou bohatí a slavní a zítra to může být jinak.

Harun: V tom máš pravdu, královno Bilgis, zdá se, že si nevážíš ani bohatství, ani slávy. Co tě tedy tak uchvátilo u těch Izraelitů? Co mají tak cenného, že ti to utkvělo v paměti?

Královna: Jejich zákoník... je to jejich zákoník, který je odlišuje od okolních království.

Harun *ironicky*: Máš na mysli kamenné desky, co ukrývají v té nebezpečné truhle?

Královna: Ano. Zákon od jejich Boha, který jim přikazuje, aby byli čistí, aby nikomu nedělali to, co by si nepřáli sami pro sebe... Platí pro krále i pro otroka, pro svobodné i pro kněze...

Fazan *uštěpačně*: Už vidím toho jejich hlavního zvrhlíka, jak má kolem hlavy svatozář.

Královna: Bylo od tebe opatrné, že jsi nevyslovil žádné jméno, šlechtici Fazane... Zapamatuj si to.

Fazan se posměšně ukloní.

Fazan: Znamená to, že i před soudem jsou si všichni rovni?

Královna: Jistěže ano, rovnost před soudem i před Bohem. Chci však odpovědět na tvou otázku týkající se Chrámu, knězi Harune. Pokud přijdou návštěvníci z Jeruzaléma, jistě budou udiveni nejen nádherou chrámu, ale i velkolepostí hráze, která zadržuje vody velikého jezera.

Harun: Tvá slova o Chrámu lahodí mým uším, královno. Když jsi zmínila Hráz, je tu jedna věc, na kterou nesmíme zapomenout. Aby hráz sloužila po dlouhé věky a nikdy ji divoká voda z hor neprotrhla, musíme si získat přízeň bohů **obětmi !!!**....

Královna *hbitě*: Navrhuji statného býčka.

Harun: To je nemyslitelné. Býk není žádná oběť. Tak velká stavba si žádá velikou oběť... **Lidskou...** a to tolik lidí, kolik let se hráz stavěla.

Královna: To je zase nemyslitelné pro mne a pro sábské království. Umíš si představit, veleknězi, co by to způsobilo?

Harun: Umím. Možná by to vyvolalo vzpouru, proto se spokojím s menší obětí. Stačí dva otroci nebo zajatci, jestli nějaké máme.

Kuli: Nemáme, velevážený Harune. Asyřanům se teď nechce válčit, tak nás nechávají na pokoji. Nejsou války, nejsou zajatci.

Fazan: Mám návrh. Mohli by to být ti dva bílí otroci, co jsem nedávno koupil. Je to mladý muž a žena. Oba mají divné vlasy a modré oči. To by byla dobrá podívaná.

Harun: Proč jsou jejich vlasy divné?

Fazan: Jsou žluté jako peří vylíhnutého housátka. Málokdo takové lidi viděl.... Proto by to byla skutečná podívaná.

Královna: Hodnostáři Fazane, nehleď k tomu, že je to nemravné, zapomínáš, že ti dva cizinci ti už nepatří... Zaplatila jsem ti za ně pořádným svazkem zlatých prutů.... Musím vám oznámit, že jsou v královském paláci hosty. Jsou pod mou ochranou.

Fazan: Omlouvám se za opomenutí, ctná královno.

Královna: (*ke královské radě*)

Vážená královská rado, ráda bych světu ukázala, jak je sábské království nejen bohaté a výjimečné tím, co dokázalo vytvořit uprostřed pouště. Chci, aby si hosté všimli, že jsme i kulturní národ. Proto v den odslav vyhlásím nový zákon. Zákon, který zakazuje mařit lidské životy. Nebudeme popravovat dokonce ani provinilce.

Kuli: Velevážená královno, ptám se z titulu své funkce srážce pořádku a ochrany našeho království, jak chceš trestat zlotřilce?

Královna: Život jsme nikomu nedali, nemůžeme mu ho ani vzít. Každého, kdo se proviní, pošleme do pouště, aby tam přemýšlel o svých skutcích a hledal si nový život...

Mezi rádci to zašumí, královna chvíli počká a pak řekne pevným hlasem:

Královna: Vidím, že jste mi porozuměli...Proto mohu s radostí prohlásit, že je rozhodnuto.

Královna k písaři: Písaři Hafide, zaznamenej, že královská rada schválila nový Zákon o ochraně života, každého člověka svobodného i otroka..

Harun: To ovšem nemá nic společného s lidskými oběťmi....?

Královna: Vznešený Harune, jak by to vypadalo? Když vyhlásím tento zákon, všichni budou volat sláva a pak katovi pacholci podříznou dva krásné mladé lidi? To by se ti líbilo?

Harun rozčileně: To..., to..., co po nás chceš, je nemyslitelné. Zašlapaná, pošlapaná, pokálená tradice...Naše bohy nemůžeme šidit. Nemůžeme si je zneprátnit. Tak to udělejme naopak. Nejdřív oběť a pak zákon.

Královna: Ctihodný Harune, býval jsi vzorem moudrosti a já věřím, že moudrost tě neopustila, jen si odpočinula a opět se vrátí ke tvým dveřím. Pak poznáš, že můžeme být dobrým příkladem i okolním královstvím v tom, jak si vážíme lidského života.

Královna se zahledí na Haruna a ten poraženě.

Harun: Už jsem starý..., ale vím, že bohové nám to nedarují. Vidím pohromy, které pošlou na naše království. Jednou třeba nastane doba, že se bohové obejdou bez lidských obětí, ale po pravdě o tom pochybuji.

Královna: Ta doba právě nastala, vzácný veleknězi Harune. Je rozhodnuto. Žádné lidské oběti, žádné popravy, žádné pohromy. A tobě, náš milý kuli chci říci: žádný krvavý boj při slavnosti, ani při cvičeních tvé armády. Je úctyhodné, že cvičíš naši armádu, aby byla zdatná v boji s nepřítelem. Vojáci musí být silní, hbití, ostražití... Co kdyby nám předvedli, kdo vrhne svůj oštěp do větší vzdálenosti, bude přesnější v lukostřelbě, rychlejší v běhu...

Kuli nadšeně: a obratnější ve zdolávání překážek, když dovolíš, vzácná královno.

Královna: Rozumíme si, statečný generále a věřím, že pochopili všichni. Život je posvátný, proto chraňme ten svůj i těch lidí, za které jakkoliv odpovídáme. Krev je nositelkou života, neprolévejme zbytečně ani svou, ani těch druhých..... Jednou lidé pochopí, že je nejvzácnější tekutinou a budou si ji vážit...., žel, stane se jednou i zbožím.

Královna se postaví a pokyne písaři.

Písař: Ctihodní, zasedání královské rady právě skončilo.

Královna odchází, všichni padnou na kolena kromě Haruna, písař odejde za ní.

Harun: A je to tady. Bude nám chtít nasadit toho židovského boha do našeho chrámu toho jejich Hospodina...!! Bude chtít vyhnat naše měsíční

božstvo, naše Slunce i ostatní bohy z našeho velkolepého Chrámu.... Já to snad nepřežiju.

El Amin: Třeba to nebude tak zlé. Zatím nic takového nechtěla.

Fazan: Ty abys něco nežehlil, El Amine...Když nechce obětovat ty dva vybledlé otroky ze severu, tak co kdybychom obětovali toho Šalamounovýho levobočka, toho fakana?

Kuli: To mluvíš o jejím synovi...? A ani ses nerozhlíď, jestli někdo nepovoláný neposlouchá?

Fazan: Mluvil jsem o Ebna la- Hakimovi, Synovi moudrosti a rozhlížet se nehodlám.

Kuli: Ztratil jsi rozum, Fazane? Umíš si představit, co by se stalo pak?

Fazan: To by se muselo udělat před slavností. Nečekaně, rychle vyvolat vzpouru. A vina padne na královnu.

Kuli: Uvažuješ jako velezrádce.

Fazan: Dobrý nápad. Královnu obviníme z velezrady.

****

9.obraz

*Královnina pracovna, **královna a písař Hafid**. Královna za stolem, písař u stolu.*

Královna: Jak to vidíš, Hafide, vyvolají vzpouru?

Hafid: Myslím, že se o to pokusí.

Královna: Mají na to dost sil?

Hafid: Bojím se, že mají.

Královna: Víš nějakou dobrou radu?

Hafid: Nevěřím, že jsou jednotní. Ne všichni budou chtít jít do vzpoury, ale na to nemůžeme spoléhat. Do slavnosti máme ještě šest měsíčních úplňků. Bylo by dobré poslat poselstvo k sousedním panovníkům s pozváním na slavnost. Nejvhodnějším poslem pro tento úkol by byl tvůj syn, Ebna la – Hakim.

Královna: Rozumím Hafide, vyšleme poselstvo i do Izraele.

Hafid: Zajisté, královno.

Královna: Děkuji ti, příteli.

10.obraz

Osoby: Královna, Harun, dvě kněžky.

Královna ve velechrámu Mahram Bilgis, dvě kněžky přinášejí zapálené lampičky, postaví je na svícen, když spatří královnu, hluboce se ukloní a mlčky odejdou.

Královna: Ach, Makedo, mé alter ego... Vím, že proti síle osudu jsme bezmocni, ale také vím, že se musím vzepřít. Musím udělat vše, abych zachránila Ebna la-Hakima. Nemohu popravit Fazana, i kdybych chtěla sebevíc a vím, že on rozpoutá povstání. Teď je na tobě, moudrá a silná Makedo. Slabou Bilgis, jejíž srdce se vznáší v plameni lásky, musí překonat silná, rozhodná a když je třeba, tak i lstivá, ale vždy moudrá Makeda.

Královna poklekne soustředěna na modlitbu.

Vstoupí Harun a spatří královnu klečící na zemi, přistoupí k ní a zvedne ji.

Harun dojatě: Královno, ty zde uctíváš naše bohy? Netušíš, jak to hřeje mé srdce a jak je mi současně líto, že jako matka nemůžeš být velekněžkou.

Královna: Milý Harune, tvá vlídná slova jsou balzámem na mou duši.

Harun: Vzpomínám na děvčátko Bilgis, které radostně přibíhalo do Chrámu za strýčkem Harunem, aby se s ním podělilo o svá dětská tajemství.

Královna: Škoda, že je ta doba pryč. Tak rychle to uteklo... Pošlu Chrámu Mahram Bilgis, který je chloubou všech pouštních říší, 10 talentů zlata.

Harun: 10 talentů? To je náklad pro dva velbloudy. Čím si zasloužíme tak neobvyklou pozornost? Takový veliký dar?

Královna: Vážený Harune, šestý úplněk a s ním oslava dostavění Hráze. Chci, aby Chrám, jemuž není rovného a který je srdcem naší země, byl co nejkrásněji vyzdoben, aby oslňoval bohatstvím...Chrámoví sluhové aby překvapovali hosty svým důstojným vzezřením a kněžky působily svou krásou i zdrženlivým půvabem.

Harun: Děkuji za tvá vzácná slova... Chceš pozvat okolní panovníky?

Královna: Ano veleknězi, okolní i vzdálenější panovníky i s jejich hodnostáři.

Harun: Pozveme i asyrského chalífa ?

Královna: Bylo by to přátelské gesto, na které se, doufám, neodpovídá nepřátelstvím. (*Pro sebe*)Třeba tím, že nám pošle hlavy našich vyslanců.

Harun: To abys už vypravila poselstvo.

Královna: Také to tak vidím...

Harun: Koho chceš postavit do čela poselstva?

Královna: Bylo by důstojné, kdyby to byl můj syn Ebna la – Hakim, Syn moudrosti.

Harun: Tak by to bylo nejlepší, svým dětským vzezřením by mohl ty tvrdé asyrské palice obměkčit.

Královna: Požehnáš mým úmyslům velekněžským požehnáním, vzácný příteli?

Královna poklekne, Harun překvapen položí ruce na její hlavu

Harun: Uděluji ti velekněžské požehnání a žádám všechny naše bohy, ať střeží tvé kroky a rozhodnutí, ať posilují tvou pokoru a víru, ale i odvahu ve vladařských povinnostech... Vstaň dcero.

Harun ji vezme za ruce a pomůže jí vstát.

Královna: Děkuji ti vzácný ochránce Chrámu i víry. Platí tvé požehnání i na vyslání poselstva?

Harun: Ano, platí.

Královna odejde

Harun pro sebe: Třeba si tam toho levobočka nechají a když ne, tak bude důkaz, že ho naši bohové zachránili.

11.obraz

Královna v pracovně stojí u „okna“, přichází písař Hafid. Poklekne.

Královna: Vstaň, příteli Hafide...Byla jsem v Chrámu obměkčit Harunovo srdce.

Hafid: Jistě jsi měla úspěch v rozhovoru s tím starým jezevcem.

Královna: Zčásti ano, ale bude trvat na tom, abych svého syna poslala k Asyřanům, pro které by byl vítanou kořistí.

Hafid: To tedy ano, nejspíš by ho podřízli. Ale neboj se, má paní, budu Syna Moudrosti doprovázet při jeho misi a v příhodné chvíli poselstvo rozdělím. On pojedou do Izraele a já s částí poselstva do Asýrie.

Královna: To po tobě nemohu chtít.... Víš, co to znamená?

Hafid: Vím, důvěřuji však své výmluvnosti i diplomatické obratnosti jak u Asyřanů, tak přímo v poselstvu.

Královna: Nerozumím ti.

Hafid: Musím nějak zdůvodnit rozdělení poselstva. Určitě si tam Harun s Fazanem nasadí své lidi.

Královna: Děkuji ti, šlechetný příteli, jsi nejen velmi vzdělaný, ale i moudrý.

****

12. obraz

Setkání se synem v pracovně královny. Královna píše za stolem, přichází syn Ebna la –Hakim. Popojde do pokoje a ukloní se.

Královna: Vítej, Ebna la- Hakime. *(vstane a popojde k němu.)*

Hakim: Chtěla jsi se mnou mluvit, walido?

Královna: Ano, můj synu... nastal čas, aby ses seznámil se svým otcem.

Hakim: On snad navštíví naše království?

Královna: Možná, ale nejdříve ho musíme pozvat. Nejlépe by to bylo na slavnost otevření stavidel na hrázi.

Hakim: Budou pozváni i panovníci jiných zemí?

Královna: Budou, a proto vyšleme poselstvo. Přála bych si, abys je vedl.

Hakim: Drahá maminko, já je mám vést? To mi tolik důvěřuješ?

Královna: Jistěže ti důvěřuji. Jsi můj nejdražší syn a dobře tě znám. Ne nadarmo jsi nazýván Synem moudrosti. Vím, že jsi statečný a věřím, že při rozhodování budeš rozvážný. Nejsi sice ještě dospělý, ale je třeba, aby ses cvičil ve vlastnostech, které musí mít dobrý panovník.

Hakim: Těším se na setkání s otcem.

Královna: To je dobře, můj nejdražší, určitě se mu zalíbíš a on tobě také.

Hakim: Maminko, smím tě o něco poprosit?

Královna: Vyslov své přání.

Hakim: Neříkej mi můj nejdražší..., jsem už přece veliký a mám být vůdcem poselstva.

Královna: Jak si přeješ, můj..... princí.

Hakim *skloní hlavu v úkloně:* Děkuji, vzácná královno... dostanu doprovodný papyrus?

Královna: Dostaneš, až přijde čas. A nezapomeň panovníkům vyřídit, že uspořádáme sportovní soutěž v krátkém i dlouhém běhu, v hodu oštěpem, v lukostřelbě, i v jiných disciplínách. Závodníci, které přivezou, budou na slavnosti vítáni.

Hakim: Na slavnosti budou soutěže v tělesné zdatnosti? Rád se zúčastním, maminko.

Královna: Tentokrát budou soutěžit jen otroci. Pro prince a mladé šlechtice uspořádáme soutěž někdy jindy... A teď už se běž, synku, připravit na cestu, odjíždíš zítra za svítání... Až budeš hotov, půjdeme spolu do chrámu.

Hakim: Proč do chrámu...? Velekněz mne nemá rád.

Královna: Sluší se to před cestou a třeba ti požehná kněz Básim..., ten ti rád vyprávěl příběhy, když jsi byl malý.

Hakim se ukloní a odejde

****

2. JEDNÁNÍ

1. obraz

Osoby: Královna, Hafid

Královna pod hvězdným nebem stojí na jedné straně jeviště, pisář Hafid na druhé.

Královna hledí na oblohu

Královna: Kolik krásy, kolik úžasné krásy odhaluje tato tma, která se zdá být tak nekonečnou. A přece stačí, aby se slunce, zprvu zahalené v červáncích, vyhoupllo nad okraj pouště a rázem se vše promění. Tma se rozplyne a otevře se den plný světla.

Hafid: Ptáci probudí svým zpěvem spáče, lev svým řevem, který se rozléhá daleko po poušti, oznamuje, že je připraven k lovu... a gazelím stádem se přežene vlna úzkosti. Buvolí býci obstoupí krávy s telaty a připraví se k boji... Na lidských dvorcích zakokrhá kohout a slepice mu odpoví vzrušeným kdákáním. Zrodil se den i pro lidi....

Královna: V mé zemi oslavujeme slunce jako životodárného boha a měsíčnímu božstvu jsme postavili velkolepý chrám. Ale co hvězdy, kterých je tak nekonečně mnoho a které zdobí podivnými, stálými obrazci noční oblohu? Jsou to jen bezvýznamná světélka nebo v nich pulzují vzdálené světy plné života? Kdo spočítá hvězdy a kdo dohlédne konce vesmíru?

Hafid: Den osvěžený ranní rosou otevírá prostor pro lidské příběhy. I noc má své příběhy... Noc provází úzkost, protože tma je ochránkyní temnoty. Noc ukryje nůž v ruce vraha a neviditelný je i sám vrah. Noci vládne ticho, jež jen občas naruší vytí osamělého šakala.....

Královna: Noc je časem démonů, je to však také jediná doba, kdy vnímáme krásu vesmíru. Je tak vzdálený a přece tak blízký. Moje ruka touží sáhnout po nejkrásnější hvězdě a sundat ji z oblohy.... Je tak blízký lidským srdcím a přece tak tajemný...

Hafid: Den je plný zvuků... Zaznívá ptačí zpěv i bzukot hmyzu..., je slyšet dovádění dětí i křik matky, která své nezbedné potomky kárá,... tkalcovský stav

jednotvárně rytmicky klape a kladivo bušící do kovadliny oživuje jeho rytmus.... Lidé rámusí, ale také si při práci zpívají. To vše je projev života a radosti. A život, to jsou příběhy.

Královna: Jaké příběhy se odehrávají v tom nekonečném prostoru? Mají i hvězdy své příběhy...? Když skončíme svůj lidský běh tady na zemi, staneme se hvězdami...? Je ten vzdálený prostor naší nadějí...? Cítím, že zde na zemi jsem jen hostem, ale můj skutečný domov je mezi hvězdami... Hvězdy mne lákají, přitahují, jsou balzámem pro mou duši. Mají snad pro vesmír význam lidské příběhy...?

Hafid: Ne pro vesmír, královno, ale pro Boha... Bůh stvořil člověka, protože má rád příběhy.... Škoda, že všechny skutečně velké příběhy už byly napsány.

Královna: Slyším tě, příteli Hafide. Ne všechny příběhy už byly vyprávěny. Ty největší, někdy nejkrásnější, často nejbolestnější na lidstvo teprve čekají.

Hafid se ukloní a chystá se odejít, královna jej však zastaví.

Královna: Hafide.

Hafid se otočí a zpozorní.

Královna: Nastal čas, abych ti dopověděla, jak jsem byla pošetilá.

Hafid: Budu zapisovat?

Královna: Ne, to chci povědět jen tobě.

Hafid se mírně ukloní.

Královna: Ve své rozmařilosti, a že jsem byla rozmařilá, tomu věř...,

Hafid: Proč mi královna, která žije skromně jako její písař, chce vyprávět o rozmařilosti, kterou si u ní neumím představit.

Královna: Protože chci, aby záznam o mém životě, až zde nebudu, byl pravdivý. Jen ty, drahý Hafide, můžeš porozumět duši své královny, protože ji máš rád a smysl pro pravdivost příběhu ti nedovolí, abys něco zkreslil.... A teď se posaď a poslouchej.

Hafid se posadí.

Královna: Byla jsem krásná a svou krásou jsem dráždila muže... Panovníci i šlechtici ze širokého okolí se sjížděli do Maribu, protože v mém paláci se konaly nejokázalejší plesy. Vždy jsem se postarala o to, abych ve společnosti zářila... mívala jsem nejkrásnější šaty, nejbohatší účes, v mé čelence byly perly veliké jako ořechy a mým klenotům se nemohly rovnat žádné jiné. Byla jsem nejkrásnější, ale i nejnešťastnější. Trestala jsem tímto způsobem hodnostáře, kteří mi nedovolili, abych se provdala a měla svou rodinu, jako ji může mít i poslední služka....

Hafid: Co hodnostáři? Ozvalo se v nich svědomí?

Královna: Těm to bylo jedno. Byli rádi, že se můžou chlubit nejkrásnější královnou.... Došlo to až tak daleko, že jsem z pouhé zvědavosti zatoužila po králi Šalomounovi a on patrně ze stejného důvodu zatoužil po mně.

Hafid: Další kapitola bude o tvé cestě do Jeruzaléma?

Královna: Ano, ale bude to opravdu další a poslední kapitola.

Královna odejde, Hafid zazpívá.

****

2.obraz

Osoby: Afifa, Garmia, Bašar

Královnina pracovna, Afifa uklízí, přichází Garmia.

Afifa hubuje: Po té slavnosti je všude takovýho nepořádku, že na to nestačí jen pometlo a prachovka z kohoutího peří. Mužský se opili hůř motýli než a co po nich zůstalo, o tom se nesluší ani mluvit... Fuj a dvakrát fuj.

Vstoupí Garmia

Garmia: Co to povídáš o motýlech?

Afifa: Fuj, to jsem se tě lekla, paní Garmio, přicházíš jako duch... O motýlech nepovídám, ti když se napijí zkvašeného moštu, tak padají ze džbánu jako přezrálé datle, ale nezůstane po nich žádný nepořádek. Horší je to s mužskýma. Co s těma udělá kvas, to se nedá popsat.

Garmia: Hodně toho napovídáš, Afifo, ale uklízíš dobře, to se ti musí nechat.

Afifa: Jak se ti líbila slavnost, paní Garmio? Myslím, že se vydařila.

Garmia: Vydařila, Afifo, vydařila... Hlavně nebyl ani jeden mrtvý...

Afifa: Paní Garmio, všichni otroci se před slavností třásli strachy, kdo z nich bude vybrán jako oběť bohům a ejhle, ono se to obešlo i bez obětí.

Garmia: Je to tak, ale moc o tom nemluv... Některé hodnostáře tady v paláci to rozzuřilo. Ještě by se ti mohlo něco stát. A teď už uklízej, já mám jinou práci.

Garmia odejde, přijde sluha Bašar, přináší nějaké svitky.

Bašar: Zdravím tě Afifko, ať jsou ti bohové nakloněni.

Afifa: Ejhle, kdo se tu vyloupnul..., pan Bašáár... A s jakým přáním... Tak si pamatuj..., ještě jsem neviděla boha, který by se chopil pometla nebo prachovky a něco pořádného udělal. Jestli někdo potřebuje bohy, tak jseš to ty, opičáku Bašáááre.

Bašar: Trochu jsem na slavnosti přebral, to je pravda, ale nejsem ani opičák ani Bašáár... Jsem kandidát na písaře Bašar. Brzy mě budou oslovovat pane Bašare.

Bašar jde k polici a rovná svitky, Afifa energicky zametá.

Afifa: Jsi nějak choulostivý na své jméno. Aby tě nebylo.

Bašar: Jsem a měla bys být taky.... Jednou to bude třeba i tvé jméno.

Afifa: Jak to myslíš mé jméno?

Bašar: Kdyby ses stala se mou ženou.

Afifa mu padne kolem krku.

Afifa: Bašare, Bašarku, Baša...

Odtáhne se od něj

Afifa: Na něco jsi zapomněl.

Bašar: Myslíš, že jsem zapomněl přinést indigo?

Afifa: O indigu se tu nemluvilo.... Nezeptal ses, jestli tě budu chtít.

Bašar se zasměje a obejmě ji znovu.

Bašar: Copak ty bys nechtěla budoucího písaře?

Vstoupí Garmia, Afifa uskočí.

Garmia: Co to tu vyvádíte?

Afifa: Paní Garmio, Bašar chce, abych se stala jeho ženou.

Garmia: A požádal už o svolení královnu?

Bašar: Zatím jaksi nebyla příležitost... a taky jsem to tak přesně nevěděl... Vyplynulo to až teď... ze situace.

Afifa se rozpláče.

Afifa: Jak nevěděl? Teď a ze situace? Už vím, co chceš..., jen zneužít bezbrannou holku..., já ubohá..

Garmia: Pravda je, že kdo chce najít příležitost k správnému jednání, tak se jí nevyhýbá a jedná...*(k Afifě)* A ty přestaň brečet a pusť se do práce.

Garmia odejde.

Bašar: No tak, Afifko, půjdeme ke královně spolu. To víš, že tě chci za ženu, jsi má nejmilejší a žádnou jinou nechci. *(obejme ji)*

****

3.obraz

Osoby: Harun, Fazan

Harun a Fazan přede dveřmi do trůnního sálu.

Harun: Á, šlechtic Fazan přede dveřmi trůnního sálu. Jak symbolické!

Fazan: Buď pozdraven, veleknězi Harune. I tebe tyto dveře přitahují?

Harun: Přitahují, ale ne tak, jak si myslíš.... Nechci být králem, chci být **nad králem**... Pamatuj si **nad králem**.

Fazan: Hezký slovní obrat.... Myslím, že bychom si ve správných rolích mohli porozumět.

Harun: Rozumíme si už teď'..., jenom ty musíš změnit svou roli.

Fazan: Pochopil jsem. Jak také nepochopit takovou narážku... Na žebříku vzestupu musím postoupit na nejvyšší příčku... Jenže má to háček.

Harun: Háček? Vy, co se držíte pevně světa a ne bohů, všude vidíte jen problémy. Tak mi pověz ten tvůj.

Fazan: Královský trůn není volný a královská čelenka je na nesprávné hlavě.

Harun: Řekni rovnou na ženské hlavě, kde její lesk zaniká v záplavě vlasů. Když něco není volné, šlechtici Fazane, tak se to musí uvolnit. A kdo to udělá...? No přece královská rada.

Fazan: Přiměješ královnu, aby svolala radu?

Harun: Neboj se, šlechtici, když bude třeba, svolám ji sám.

****

4. obraz

Královna ve své pracovně u okna, přichází písař Hafid.

Královna: Pojd' dál, Hafide. . . . Jak je dnes hladina jezera klidná. . . Stoupají z ní závoje mlhy, které vytvářejí iluzi tančících víl. Chybí jen bárka s bílou plachtou, prozářená láskou dvou oddaných srdcí. Slunce se chystá zahalit se do červánků, je to dokonalý obraz.

Hafid: Mně by se to líbilo i za úplňku, zvláště kdybych byl jedním z těch dvou v bárce a tím. . . .

Královna se otočí k Hafidovi a popojde.

Královna: Co se skrývá za tvým a tím. . . ?

Hafid: To je, má paní, jenom mým tajemstvím.

Královna: Když je to tak veliké tajemství, nebudu je z tebe mámit.

Hafid: Děkuji, drahá paní.

Královna: Dlužím ti poděkování za to, co jsi udělal pro mne a pro mého syna. Splním jakékoliv tvé přání, jen je musíš vyslovit.

Hafid poklekne: Má královno, je pro mne největším potěšením sloužit ti. . . .
Nechci nic jiného.

Královna: Vstaň, Hafide, (*přistoupí k němu, vezme ho za ruku a symbolicky mu pomáhá vstát*) od této chvíle nejsi mým sloužícím, ale mým drahým přítelem. Nikdy už přede mnou nepoklekej. . . A teď mi pověz, jaká byla tvá cesta.

Hafid: Budu rád vyprávět, má paní.

Královna: Jsem Bilgis.

Hafid: Nevím, jestli k takovému oslovení najdu odvahu.

Královna: Jednou se to stane. Jsi můj jediný a nejdražší přítel.

Královna si sedne na rákosové lehátko v popředí a Hafidovi pokyne na židli.

Hafid: Princ Hakim vedl karavanu jako zkušený vůdce....

Královna: Říkáš, že si vedl dobře?

Hafid: Moc dobře... Fazanovi a Harunovi lidé byli zpočátku pořád kolem něho, ale on poznal, že jim nemůže důvěřovat... Zařadil je na konec karavany.

Královna: Ponižil je?

Hafid: Vyřešil to diplomaticky... Určil je strážci karavany.

Královna: Asi se jim to moc nelíbilo.

Hafid: Nelíbilo, ale museli mlčet... Já jsem ho nespustil z očí a byl jsem připraven vytáhnout meč, kdyby to bylo třeba...

Královna: Víím, že to pro tebe nebylo lehké a jsem ti za to vděčná.

Hafid: Když přišel čas rozdělení karavany, předal jsem tvým jménem princí pověřovací listiny i dopis pro krále Šalomouna.

Královna: Co ti dva špehové, jak to přijali?

Hafid: Byli překvapeni, ba přímo šokováni, že se karavana rozděluje a za každou cenu chtěli zůstat s princem.

Královna: Nevytáhli meče?

Hafid: Neměli příležitost... Princ Hakim rázně, přímo královsky, rozdělil karavanu a rozhodl, že pojedou se mnou, tak se museli podřídít.

Královna: Zůstali s tebou až do konce?

Hafid: Nezůstali, vzácná paní... Bilgis, ani jsem to nečekal... Utekli hned první noc.

Královna: Víš, co se dělo dál?

Hafid: Vydali se za karavanou prince Hakima, jak jsem předpokládal, tak jsem za nimi poslal svou stráž.... Strážní se vrátili s jejich velbloudy.

Královna: Vrátili se jenom velbloudi?

Hafid: Ano, má paní. Špehové utekli do pouště a mí lidé měli příkaz nepronásledovat je.

Královna: Máš zprávu o tom, jestli princ dojel do Jeruzaléma?

Hafid: Vše dopadlo dobře. Když dostal král Šalomoun zprávu, že přijíždí princ Ebna la-Hakim, vyslal poselstvo, které ho uvítalo a střežilo cestu jeho karavany až do Jeruzaléma. Tam byl přijat se všemi poctami jako král.

Královna přejde k oknu.

Královna: Jak je dnes to jezero klidné... Na hladině se zrcadlí červánky a jen skupinka labutí si poklidně pluje. To pluje labutí královna s dvorními dámami a jejich královstvím je toto jezero... Je v nich více pokoje a vznešenosti, nežli v lidské královně, kterou čekají zlé časy.

Hafid se ukloní a chce odejít, královna jej osloví.

Královna: Zůstaň, prosím, dopovím ti svůj příběh.

Královna pokyne Hafidovi a oba se posadí.

Královna: Na cestu do Jeruzaléma jsem se dobře připravila... Nechala jsem postavit loď ve tvaru páva a celou ji pozlatit a vyzdobit. Na zádi byl trůn s rudým baldachýnem a já jsem na něm seděla oděná do bílých šatů. Vypadala jsem jako bohyně. Mou veslici se 180 veslaři doprovázela flotila obchodních a vojenských lodí... Byla to veliká podívaná pro lidi na obou březích Rudého moře. Tato cesta se stala proslulou i dary, které jsem přivezla králi Šalomounovi...Mé číslo tehdy bylo 120... 120 talentů zlata, 120 měšců drahokamů, 120 měšců perel, 120 sloních klů, 120 měšců kadidla, 120 nejlepších arabských hřebců, 120 velbloudů, 120 mezků a mnoho jiných věcí... Umíš si představit tu karavanu, na niž se všechno překládalo, když jsme se vyloďili u Eilatu? Když jsem přijela na bílém slonovi před Šalomouna, spatřila jsem v jeho očích údiv a okouzlení a okouzlena jsem byla i já.

Hafid: Představuji si to.

Královna: Prožili jsme tisíc a jednu pohádkovou noc...

Hafid: Co bylo pak?

Královna: Pak...? Přišlo vystřízlivění. Odjela jsem do Etiopie do Aksumu, kde se narodil princ Ebna la-Hakim... Po návratu domů mne čekalo povstání.... Hafide, vyprávěla jsem ti to i proto, abys porozuměl současným událostem.
Královna odejde, Hafid zazpívá

****

5.obraz

Osoby: Harun, Fazan, kuli, Dabir, El Amin, sluha Bašar

Korunní rada v chrámu

Harun, Fazan, kuli, strážce pokladu, soudce, v rohu jeviště sluha Bašar.

Harun: Ctihodní hodnostáři, svolal jsem vás, abychom zhodnotili slavnost otevření stavidel, a jak bych to řekl..., věci s tím související.

Kuli: Sledovali jste závod na dvě stě loktů? Viděli jste, jak to mí závodníci nandali Etiopanům? A v lukostřelbě jsme trumfli Asyřany...

El Amin: Buď spravedlivý, generále, Etiopané byli lepší v běhu okolo města Marib a Asyřané ovládali dobře střelbu prakem.

Dabir: Vzácný veleknězi Harune, mám to, že jsme se sešli zde, chápat jako zasedání trůnní rady?

Harun: Správně jsi to pochopil, královský pokladníku, je to zasedání královské rady.

Dabir: Obyčejně se královská rada schází v trůnním sále. Proč jsme se dnes sešli v Chrámu a ne v trůnním sále jako obvykle?

Harun: Protože dnešní Radu nesvolává královna, ale já, její první první zástupce.

Dabir: Královna je snad nemocná? Pověřila tě tímto úkolem, veleknězi?

Harun: Sešli jsme se zde i proto, abychom zhodnotili vystoupení královny na slavnosti a některá její rozhodnutí.

Dabir: To zavání spiknutím. Zúčastní se královna této porady?

Harun: Nebyla pozvána.

Dabir: V tom případě tady nemám co dělat ani já.

Harun: Neunáhlej se, ctěný hodnostáři. Jde o to, abychom si ujasnili, jak dál... Královnu s naším rozhodnutím samozřejmě seznámíme.

Dabir: Co jak dál? Nerozumím otázce.

Fazan: Chceš to slyšet naplno, ty hlídači státního zlata? Tak poslouchej. Sešli jsme se proto, abychom se poradili, jak zpacifikovat královnu, která si dělá, co chce.... Už tomu rozumíš?

El Amin: Toto byl osobní útok na člena rady, je třeba z toho vyvodit závěr.

Dabir: Žádám o přerušeni jednání.

Harun: To je vyloučeno... Neopustíme chrám, dokud se neporadíme.

Dabir: Aspoň přestávku, ať si mohu rozmyslet, do čeho chceme vstoupit.

Harun: Budiž, uděláme přestávku na čaj, který nám připraví kněžky.

Pokladník pokyne Bašarovi a ten zmizí.

Dabir (pro sebe): Zůstal jsem věrný králi Angabovi - Zlatníkovi, nezahlám ani jeho dceru.

****

6. obraz

Osoby: Královna, Bašar, Hafid, královna

*Královnina pracovna, **královna** píše... Vstane a popojde dopředu.*

Královna: Marně se snažím poznat minulost, abych porozuměla přítomnosti a aspoň trochu nahlédla do budoucnosti... Dějinami se vine souvislá nit válek, povstání, rozbrojů, královražd... Co vytváří tu krvavou stopu, která se táhne dějinami od počátku až do dnešní doby jako prokletí vládců...? Jsou to snad samotné dějiny, které potřebují oběti jako nenasytní bohové a pohlcují nás jako stvůra...? Nebo je to něco přímo v nás, pevně zabudované v našem srdci, co nás nutí k zločinným skutkům?

*Vstoupí sluha **Bašar**. Padne na kolena a hluboce se skloní.*

Královna: Jsi to ty, Bašare? Vstaň a pověz, co tě sem přivedlo.

Bašar vstane:

Bašar: Královno, jestli se ti nebudou líbit má slova, potrestej mne, ale říct ti to musím.

Královna: Co tě tak rozrušilo, Bašare?

Bašar: Vzácná paní, v Chrámu se sešla korunní velerada.

Královna: Nemýlíš se, Bašare?

Bašar: Nemýlím, má královno. Byl jsem tam a je to spíše korunní velezrada. Poslal mne můj pán, pan Dabir, abych ..., abych...

Královna: Abys mne upozornil.

Bašar: Ano, právě proto.

Královna: Jsi věrný svému pánovi i královskému majestátu, Bašare. Teď se rychle vrať, aby si nikdo nevšiml, že jsi odešel.

Bašar se ukloní a odejde

Královna: Opět je to tady... začarovaný kruh *prokletí vládců*.... Kruh smrtonosné nenávisti, před kterou panovníka neochrání ani šlechetné srdce a nejčistší úmysly....

Královna uhodí do gongu. Ve dveřích se objeví sluha.

Královna: Zavolej mi písaře Hafida.

Vstoupí písař.

Královna: Hafide, dostala jsem zprávu, že v Chrámu zasedá korunní rada.

Hafid: Je jasné, kdo ji svolal. Byla jsi pozvána?

Královna: Nebyla, ale půjdu tam a ty mne doprovodíš.

****

7. obraz

Osoby: Harun, Fazan, kuli, Dabir, El Amin, Bašar

Korunní rada 2. v Chrámu: Harun, Fazan, kuli, srážce pokladu, strážce mravů, Bašar. Přichází královna s písařem a ukryjí se za závěs.

Harun: Čas na občerstvení skončil, nastává doba jednání. Nejdříve zhodnotíme, jak jsme zajistili dobrý průběh oslav.

Kuli: Jak už jsem zmínil, sportovní závody byly něco!... Prostě něco nevídaného.

Harun: Závody dopadly dobře, generále, bez chybičky ovšem nebyly.

Kuli: Jestli dovolíš, veleknězi Harune, o žádné chybě nevím.

Harun: Bylo jich několik..., organizačních.

Kuli: Vyjmenuj je, abych je mohl zdůvodnit, jinak napadáš moji čest, veleknězi Harune.

Harun: V tuto chvíli to není podstatné, nebudeme se tedy přít.

Kuli projevuje nespokojenost remcáním.

El Amin: Snad abychom pokračovali v hodnocení slavnosti...proto jsme se přece sešli...Máme hodnotit, tak hodnotme.

Harun: Pověz, vážený soudce, co máš na srdci.

El Amin: Stavitelé i předáci byli vyznamenáni a o žádných nepřístojnostech v průběhu slavnosti nevím...Žádné stížnosti se ke mně nedonesly, tak myslím, že je všechno v pořádku.

Harun: Rád slyším spravedlivé hodnocení, ale ještě nám nic neřekl vážený správce královské pokladny... Mluv, Dabire.

Dabir: Vyplatil jsem odměny, tak jak jsem slíbil a otroci byli také pohoštěni. Jestli jsem to správně pochopil, tak kvůli tomuto hodnocení jsme se nesešli.

Harun: Máš pravdu, správce královského zlata. Jsou mnohem důležitější věci, které musíme probrat. První z nich je, že královna svou...jak bych to jen kulantně vyjádřil...,

Fazan: Myslíš kulantně nevyváženými ústy...?

Harun: svým projevem před hosty ze sousedních i vzdálenějších zemí, tedy svým projevem... znemožnila přinést lidské oběti bohům...Co tomu říkáte?

Kuli: Pokud jde o mne, tak s nějakým tím podříznutím (*naznačí*) nemám problém... Podívaná to nebyla špatná, s obětí (*opět naznačí*) by to bylo rozhodně napínavější.

El Amin: Vážení hodnostáři, královna je dáma... a ženy při uťatých hlavách omdlévají...Královna Bilgis je jemnocitná dáma.

Dabir: Všichni víme, že královna si váží lidského života. Ostatně veřejně vyhlásila ochranu jakéhokoliv lidského života.... Je pravda, že sousední panovníci byli překvapeni..., ale také připraveni zamyslet se nad tímto odvážným krokem naší královny.

Fazan: Prosím vás, nedělejte z královny křehkou květinu a ještě k tomu osvícenou. Bilgis je tvrdá jak žula. Dobře ví, co chce a taky ví, jak za tím jít.

Dabir: Fazane, hledáš zlý úmysl, ale ten u naší královny nenajdeš... Je pravda, že chce mnohé změnit,..... chce, abychom byli dobrým příkladem pro ostatní národy.... Chce sábské království povýšit,.....ne však válkami.... Potřebuje k tomu naši pomoc...Dobře víte, že bez naší pomoci se jí to nepodaří.

Kuli: Co to tu povídáš za nesmysly?... Jaké povýšení?... Války vždycky byly a vždycky budou..... Války potřebují armády a armády potřebují mladé muže...Když nebudeme mít armádu, tak nás Asyřani rozcupují.

Dabir: Jistěže, kuli, armádu musíme mít, ale jen na obranu. Ne na to, aby dobývala cizí území.... To jsme však odbočili. Vraťme se k naší královně, která je ještě mladá a může vládnout řadu let. Za tu dobu může mnohé změnit.... Je naší povinností, vážení hodnostáři, stát za svou královnou...Je to moudrá a osvícená panovnice.

Fazan: Moudrá a osvícená...bestie.

Harun: Krot' svou nenávist, šlechtici Fazane.

Fazan: Pověz, co chce dokázat, Dabire.

Dabir: Co chce královna dokázat? Je toho víc, než si umíš představit... Posílit spravedlnost, podpořit rodiny, rozšířit vzdělání, zavlažit poušť a vytvořit z naší země obilnici Arábie a ještě mnoho jiného, co mne v tuto chvíli nenapadá, ale vím, že za jejím ušlechtilým čelem se tyto myšlenky rodí.

Fazan: Povím ti o jiných myšlenkách, které vznikají pod její bujnou hřívou. Ona se zhlédla v Izraeli, když byla v Jeruzalémě, oslnil ji Šalomoun, jejich největší zhýralec a ona mu zobe z ruky... Proč myslíš, že tam tajně poslala Ebna la-Hakima?

Dabir: To nevím, ale vidím, že jsi nemocný nenávisť.

Fazan: Tak ti to povím. Šalomoun si ho vyžádal, naučí ho vládnout a za čas ho pošle zpátky, aby z naší krásné Sáby..., z naší domoviny..., udělal izraelskou provincii. Pověz mi, která pouštní země má takovou zásobu sladké vody, jako máme my...? A jak je na tom s vodou Izrael?

Dabir: Zlé úmysly, nedůvěra ve vše dobré, to je tvoje neštěstí, Fazane.

Kuli usíná

Harun: Zde se musím šlechtice Fazana zastat. Nejde jen o naši přehradu, překrásnou přírodu, města nebo královský palác. Jde především o naši pradávnu víru, o bohy, kteří nás chrání, žehnají nám, aby se naše země rozvíjela... Co je špatného na tom, že jim za to občas obětujeme nějakého zajatce nebo otroka?

Dabir: Královnu Bilgis neoslnil lesk jeruzalémského paláce ani jejich proslulého chrámu. Ona ví, že náš Mahram Bilgis je stejně krásný, ne-li krásnější... Zapůsobilo na ni něco úplně jiného.

Fazan: Hořím zvědavostí, co to bylo.

Dabir: Zapůsobilo na ni, jak Židé vnímají jejich Boha... Jejich Bůh chtěl jen jedinou lidskou oběť a tu si stejně nevzal. Izák, který měl být tou obětí, se dožil ve spokojenosti velmi vysokého věku.... Jejich bůh nechce lidské oběti, netouží po krvi.

El Amin: Bohové vždycky něco chtějí... Co chce ten jejich?

Dabir: Je to velmi prosté. Chce, aby si vzájemně neubližovali a to žádným způsobem....To jim také napsal do kamene... Je to jasný, stručný, do kamene vytesaný zákoník, kterému všichni rozumí. Tím se od ostatních bohů liší..., a právě toto oslovilo naši královnu....Být jiní, než je v našem světě běžné..., být lepší...Aspoň se o to pokusit.

El Amin: Je to jistě zajímavé.... Dodržují Židé ty boží zákony?

Dabir: Židé jsou lidé jako my...., tato přikázání porušují..., ale když se tak stane, tak mají pocit viny a to už něco znamená. Zákony jejich Boha, to je především služba lidem..., návod na přežití lidského rodu...a to si uvědomuje i královna Bilgis.

El Amin: Nepřeceňuješ trochu Židy a ten jejich Zákon?

Harun: O Židech už nechci ani slovo.... Mají jen jednoho boha a myslí si, že jsou něco extra..., že jsou vyvolení.... K čemu vyvolení...? Aby jejich bůh okupoval náš chrám Mahram Bilgis? Aby se do něj nastěhoval a vyhnal naše bohy? To nikdy nedovolím.

Dabir: Židovský zákon jasně, bez klíčků, vymezuje, co je dobré a co zlé....
... a to je poslední, co jsem řekl.

Kuli procitne: O čem se tu bavíte? Já ničemu nerozumím...

Fazan: Chápu, že nechápeš, kuli, ale hned ti to vysvětlím. Nahlas tu uvažujeme, jestli by nebylo lepší, kdyby v čele sábského království nestála žena, ale pořádný král, který bude zarostlý jako muž, bude mít všechno, co má pořádný chlap mít, zkrátka bude to vládce muž.

Kuli: To chcete za krále nějakýho vousáče? Možná by s ním byla docela dobrá zábava. A kde je nějaká sranda, tam je i kuli.

Harun: Myslíš to vážně, kuli?

Kuli: Samozřejmě, že to myslím vážně.

Harun: Padl tu návrh, ke kterému se musíme všichni vyjádřit. Fazane, vyjádři se jako první... Jednoznačně se vyjádři.

Fazan: Rozhodně jsem pro to, aby sábskému království vládl král - muž.

Harun: Ještě jednou se tě musím zeptat, vážený kuli, chceš, abychom měli krále -muže?

Kuli: To je těžký. S královnou jsem vycházel dobře, k armádě byla štědrá..., záleželo by na tom, kdo by tím králem byl.

Fazan: Kdyby to byl někdo, kdo umí omluvit tvé slabosti..? *Naznačí pít z láhve.*

Kuli: Tak jo, jsem pro krále muže, když to tak chcete. Nezkazím žádnou srandu.

Harun: Soudce El Amine, je řada na tobě.

El Amin: Já o této věci rozhodovat nechci.... To máš těžké. Když řeknu, že chci krále a zůstane královna, tak to budu mít pěkně polepené, a když řeknu, že chci královnu, přijde král, tak abych se stěhoval z Maribu.

Dabir: Můj názor znáte. Byl jsem věrný králi Angabovi, neporuším svou věrnost ani královně Bilgis. Harune, odcházím, tady už nemůžu být ani minutu.

Dabir se zvedne a chystá se k odchodu. Zastaví ho Harunovo prohlášení.

Harun: Je rozhodnuto. Dva jsou pro změnu, jeden je proti. Teď už jen musíme najít způsob, jak tu změnu provedeme.

Vstoupí královna s písařem. Hodnostáři nejprve ztuhnou a pak padnou na zem. Harun se ani nehne.

Královna: A co ty, veleknězi Harune?...Jak ty se vyjádříš?...Kam se přidáš?

Harun: Královno, co ty tady?

Královna: Zapomněli jste mne pozvat na zasedání korunní rady, tak jsem přišla sama.

Harun: S doprovodem?

Královna: Jistě. Písař musí zaznamenat, o čem se tu bude jednat.

Harun: Dovol tedy, abych tě seznámil, o čem jsme jednali.

Královna: Není třeba, mně stačí vyslechnout si, o čem budete jednat dál.

Harun: Jednání právě skončilo, další může být v paláci v trůnním sále.

****

8. obraz

Osoby: Afifa, Garmia, Bašar, Fazan

Pracovna královny, Afifa, Garmia uklízejí.

Afifa: Paní Garmio, je pravda, že naše královna je čarodějka?

Garmia: Jak tě něco takového mohlo napadnout, Afifo?

Afifa: Mne to nenapadlo..., říkají to.

Garmia: Prosím tě, hlavně takovým nesmyslům nevěř... Co říkají?

Vstoupí Bašar.

Afifa: Že v noci odlétá do pouště a tam rejdí s démony.

Bašar: Nejen to...,

Afifa: Bašare, chodíš jako duch.

Bašar: Omlouvám se, nechtěl jsem vás polekat.

Garmia: Něco jsi nám chtěl povědět.

Bašar: Slyšel jsem, o čem jste si povídaly.... Královnu obviňují, že pije zvířecí i lidskou krev. Těchto zvěstí je plný palác.

Garmia: Bohové, slyšíte tuto nespravedlnost? Proč neochráníte naši královnu a její dobré jméno? Říkám vám, že je nevinná...

Vstoupí Fazan.

Fazan: Zapomněli jste pokleknout.

Garmia: Nezapomněli.. Tak hluboká úklona náleží jen královně.

Fazan: Mluvili jste o královně?

Garmia: Pohoršilo nás, co se říká o naší královně.

Fazan: A co se říká?

Afifa: Že je čarodějka.

Fazan: Pravda je, že v noci opouští královský palác.

Garmia: To přece nic neznamena, i kdyby to byla pravda. Kdo tyto hanebnosti vymyslel a kdo je šíří?

Fazan: Kdo ví? A co se ještě říká?

Bašar: Že pije zvířecí i lidskou krev...

Fazan: V jejím poháru byla krev nalezena... Co jsem to jen chtěl? Bašare, podej mi svitek, co leží na stole.

Bašar podá svitek a Fazan se má k odchodu. Mezi dveřmi se otočí.

Fazan: Poklekněte a hlavu na zem!

Nikdo se ani nehne. Fazan uchopí Bašara a přinutí ho kleknout

Fazan: Od této chvíle mne budete takto zdravít. Dobře si to pamatujte.

Fazan odejde, Bašar vyskočí a vyhlédne ze dveří, podívá se na obě strany.

Bašar: Tak už víte, kdo tyto hanebnosti vymýšlí i šíří?

Afifa, Garmia: Pochopily jsme.

Bašar: A pochopily jste taky, proč se tak děje?

Afifa: Copak on je náš král?

Bašar: Ještě ne, ale už se na krále cvičí. Trůnní rada se usnesla, že chtějí krále místo královny. Proto roznáší ty podlé pomluvy, aby vyvolal vzpouru proti královně.

Garmia: Chudinka Bilgis. Nechrání ji bohové ani to, že je královnou, ale neochránila ji ani její vznešenost a přirozená důstojnost. Celým životem prochází sama..., samotinká. Znáám ji od kolébky, sama jsem ji vychovala a vím, že není ničeho špatného schopna...

9.obraz

Osoby: královna, Bašar, Afifa, Garmia

*Královnina pracovna, na stole troje desky s papyry , **královna** uhodí do gongu, přijde **Bašar** a poklekne.*

Královna: Bašare, vstaň. Jsi můj přítel a přátelé před sebou nepoklekají.

Bašar vstane.

Bašar: Jste moje jediná královna.

Královna: Už jen na chvílku a navíc to není důležité.... Mám pro tebe úkol.

Bašar znovu poklekne

Královna: No tak..., Bašare...

Bašar vstane:

Bašar: Odpusťte, má paní. Rád vám dám i svůj život.

Královna: Svůj život si musíš chránit pro Afifu a také pro Garmiu, kterou nemá kdo ochránit..., a také pro tyto knihy.

Královna ukáže na knihy.

Královna: V těch knihách jsou zapsány moudrosti života, tak se také nazývají a ty je musíš zachránit...Bylo jich devět, ale už mi zbyly jen tři... Odvezeš je do Jeruzaléma mému synovi. Je to jeho dědictví.

Bašar: Jak to mohu dokázat? Jsem jen otrok.

Královna: Už nejsi otrok a otrokem jsi nikdy nebyl. Jsi statečný a máš věrné a laskavé srdce. Svobodné srdce... Zotročit mohou jen tělo a mysl, ale srdce, to prostě nejde..., to si každý zotročí sám.

Bašar: Děkuju za laskavá slova.

Královna: Přestaňme meditoval a teď už pozorně poslouvej. Dostaneš propouštěcí listy pro sebe i pro obě ženy. Dostaneš také čtyři velbloudy

a nějaké stříbrné a zlaté plíšky, aby sis mohl zařídit svobodný život pro sebe i pro Afifu. Garmiu neopouštějte, už je stará.

Bašar: Kdy máme odjet?

Královna: Musíte dneska v noci a nikdo to nesmí vědět. Listiny ti předá písař Hafid a také ti řekne, kde budou ukryti velbloudi....A teď poklekni, ať ti požehnám.

Bašar klekne a královna vloží ruce na jeho hlavu.

Královna: Bože, jediný živý bože, který své lidi neopouštíš, ale vychováváš, vezmi mezi své i tohoto muže a požehnej jeho cestu do Jeruzaléma i jeho cestu životem.... Bašare vstaň, to je vše.

Bašar vstane

Bašar: Drahá paní a královno, směl bych políbit ruku, která pro mne měla tolik laskavosti?

Královna mu podá ruku, on ji přitiskne ke tváři, pak políbí, vezme knihy, ukloní se a odejde. Vstoupí Garmia s Afifou.

Garmia: Paní, má nejdražší paní....

Královna: Nastal čas loučení. Každý den má svůj úkol. Tento den je dnem loučení... Afifo, přeji ti, abys byla v životě šťastná, abys prožila lásku a předala ji svým dětem.... A teď už běž, Bašar na tebe čeká.

Královna ji obejmě a Afifa se rozpláče.

Královna: Neplač, odcházíš za svou láskou, za nadějí. Otři si slzy a posbírej všechnu statečnost, kterou v sobě máš. Budeš ji potřebovat.

Afifa s pláčem odběhne, královna obejmě Garmiu.

Královna: Má drahá Garmio, nahradilas mi matku a já jsem tě jako svou matku milovala. Když jsi mne jako dítě kárala, byla ve tvých očích vždycky starostlivost. Tvé laskavé ruce mi pročesávaly vlasy a tvé pohazení hojilo rány v mém srdci. Byla jsi jediná, kdo při mně stál i v mých nejtěžších chvílích.

Garmia: Má paní, mně pukne srdce.

Královna: To nesmíš, drahá Garmio, na své srdce musíš být opatrná. Máš odpovědnost za to, aby Bašar s Afifou začali dobře společný život. Musíš požehnat jejich svazku... Kdo jiný by to mohl udělat?

Garmia: Má drahá paní, má holčičko Bilgis, můj život je svázán s tím tvým.

Královna: Právě proto musíš s nimi do Jeruzaléma, musíš mne tam zastoupit.

Garmia: Vím, že není jiné cesty, ale ať budu kdekoliv, budu vždycky se svou nejdražší Bilgis.

Královna: Budeme vždycky spolu, milá Garmio, tvá moudrost je zaznamenána v mých knihách a překlene celé věky. Lidé si budou naše myšlenky připomínat i po tisíciletích... A teď už prosím běž nebo se rozpláču.

Garmia: Slzy si může otírat holčička Bilgis..., ale královna může plakat jen v srdci.

Garmia odejde.

****

10.obraz

Královna, Hafid.

*Královnina pracovna. Zmizely svitky z police, vázy s květinami jsou poházené.
Královna u okna.*

Královna: Ach, moje jezero... Nikdy nezklameš...., vždycky mne oslníš krásou a zaženeš démony úzkosti. Dnes však na ně nestačíš. Démon strachu mne omotává svými kličkami jako sveřepý had, bere mi dech a já jen čekám, kdy mne prudce sevře a rozdrtí mé tělo. Zním svůj osud a nechci dovolit běsům, aby mne strhly do propasti temnější a hlubší nežli je smrt...

Ozve se hluk, vzdálené výkřiky: Pryč s královnou, pověste tu čarodějnici na bránu paláce, hanba královně....,

Vstoupí Hafid, hluk se utlumí, ale nezanikne.

Hafid: Popravili Dabira.

Královna se otočí k Hafidovi.

Královna: Zachovali mu aspoň důstojnost?

Hafid: Uřízli mu hlavu... Předtím ho označili za velezrádce.

Královna: Jak typické. Vyvolali už povstání?

Hafid: Zítřka, mají to připravené na zítřek. Zatím nalévají džbány kvasu a provolávají kletby.

Královna: Hafide, královna nesmí projevit strach, ale Bilgis se bojí.

Hafid ji obejmě.

Královna: Bilgis se strašlivě bojí..... Mé srdce propadá panice.

Hafid ji tiše utěšuje, ona se mu po chvíli vymaní z náruče.

Královna: Co myslíš, že se mnou chtějí udělat? Uříznou mi hlavu..., upálí mne nebo mne přibijí na bránu paláce...? Uspořádají na mne pro pobavení davu hon jako na gazelu?

Hafid: Nevím, má královno, má Bilgis, netroufám si to odhadnout.... a rozhodně to nechci vyslovit... Třeba ti dá Fazan, který bude bezpochyby králem, milost.

Královna: Věříš tomu, co jsi právě vyslovil?

Hafid: Nevěřím, má paní.

Královna přejde k pohovce a vyzve Hafida, aby si sedl vedle ní. Hafid se posadí.

Královna: Hafide, přestaňme myslet na tragedie a začněme uvažovat... Až se setmí, tak uteč do některého z blízkých měst a odtud třeba k Asyřanům. V této situaci tě rádi přijmou.... A možná tě udělají rádcem.

Hafid: Má drahá Bilgis, přece si nemyslíš, že si budu zachraňovat život a tebe nechám na pospas tomu zběsilému faganovi.

Královna se zasměje.

Královna: Chtěl jsi říci Fazanovi.

Hafid: Nikoliv. Co jsem řekl, to jsem řekl.

Královna: Dobře, můj statečný rytíři. Utečeme tedy spolu.

Hafid vezme královnu za ruce.

Hafid: Nejdražší Bilgis, nastal čas, abych ti řekl, jak tě miluji... Vždycky jsem tě miloval láskou, kterou jsem nesměl ani naznačit, jsi královnou mého srdce a bude ti patřit i mé poslední vydechnutí.

Královna: Proto ses neoženil, a proto jsi kolem sebe neměl otrokyně?

Hafid: Proto.

Královna ho políbí, líbají se.

Královna: I v posledních minutách života je láska nablízku, jen si ji musíme všimnout...*líbají se*

Hafid: Bilgis, má nejdražší Bilgis, Odejdem spolu do pouště.... Poušť nás ochrání.

Hafid poklekne a zlíbá královně ruce. Vstane.

Hafid: Půjdu se podívat, jak to venku vypadá... Pokusím se zajistit koně.

Královna: Neodcházej..., prosím.

Hafid se zarazí.

Královna: Odpusť, příteli Hafide, to neřekla královna, ale slabá a bázlivá Bilgis. Královna je jiná... Ta přikazuje běž, drahý příteli a nespěchej... Čas není naším nepřítelem..., možná nám patří všechnen čas vesmíru.

Hafid nad tím zakroučí hlavou a odejde.

Královna: Jak jsem jen mohla přehlédnout srdce hořící láskou?

Královna si stoupne k oknu.

Královna: Stmívá se a červánky zbarvily jezero do krvava.... Labutě, vy královny jezerní hladiny, kam jste odlétly..? Stmívá se a soumrak padá i na můj život... Jezero, moje jezero, mé srdce už není sevřené strachem..., je naplněné láskou a nadějí... Láskou ke všem, kteří mne v těžké chvíli neopustili... a naději nalézám v Hafidově srdci... a ve hvězdách.... Třeba se tam někde v tom nekonečném prostoru setkám s Hafidem a jeho láska bude naplněna.

Zesílí hluk zvenčí a padá opona.

****

11.obraz

Hafid vystoupí před oponu.

Hafid: Královna Bilgis odešla sama do pouště a navždy tam zmizela, ale Fazan s Harunem se z toho dlouho neradovali. Je snadnější zabít člověka, než umlčet silnou myšlenku. Bilgis odešla, ale lidé opusili pohanské způsoby a víra v jednoho Boha se v sábském království uchytila a zakořenila na několik staletí. Syn sábské královny, Ebna la-Hakim, vytvořil království v Etiopii, na druhém břehu Rudého moře, a panoval tam pod jménem Menelik I....

Bůh stvořil člověka, protože měl rád příběhy.... Bůh stvořil královnu Bilgis, protože zatoužil po velkém příběhu.

****

OBSAH:

1. jednání

Obraz 1	Strana 3
Obraz 2	Strana 5
Obraz 3	Strana 8
Obraz 4	Strana 11
Obraz 5	Strana 14
Obraz 6	Strana 20
Obraz 7	Strana 23
Obraz 8	Strana 27
Obraz 9	Strana 35
Obraz 10	Strana 36
Obraz 11	Strana 38
Obraz 12	Strana 39

2. jednání

Obraz 1	Strana 41
Obraz 2	Strana 44
Obraz 3	Strana 47
Obraz 4	Strana 48
Obraz 5	Strana 52
Obraz 6	Strana 54
Obraz 7	Strana 56
Obraz 8	Strana 62
Obraz 9	Strana 64
Obraz 10	Strana 67
Obraz 11	Strana 70